

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 13ΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Π.Σ.Ε. (9-16 ΜΑΪΟΥ 2005)

Ὁρθόδοξος κριτικὴ καὶ θεώρησις.

«Τὸ δὲ Πνεῦμα ρητῶς λέγει,
ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες
τῆς Πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις
καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων...»

(Α' Τιμ. 8', 1)

Αναβίωση μιᾶς ἀντιθέου Βαβέλ. Ἀχαλίνω-
τος ἀποστασία. Ἀπεριόριστος ἀνάμιξις
καὶ ὀριακὸς συγκρητισμὸς. Προγραμματι-
σμένη προδοσία. Τελεία ὕβρις καὶ ταπείνω-
σις τῆς νομιζομένης «Ὁρθοδοξίας». Ἄλωσις
τῆς πάλαι ποτὲ Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος καὶ
θρίαμβος τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ συμφυρμού.
Ἀδιάντροπος ὑποκρισία ψευδορθοδόξων
ταγῶν. Βδέλυγμα ἀρνησίχριστον ἐστὼς ἐν
τόπῳ ἁγίῳ. Θρίαμβος τῆς παμπροτεστα-
ντικῆς φρενοβλαβείας, ἀπόδειξις δὲ τῆς
Οἰκουμενιστικῆς ἀθλιότητος καὶ αἰρετικῆς
ἐξάρσεως.

Μὲ τοιοῦτους λόγους πρέπει νὰ περι-
γράψῃ συνοπτικὰ ἕνας γνήσιος Ὁρθόδοξος
τὸ προσφάτως τελεσθὲν ἐν Ἀθήναις 13ον πα-
γκόσμιον Συνέδριον τοῦ τμήματος «παγκο-
σμίου Ἱεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ» τοῦ
Π.Σ.Ε., τὸ ὁποῖον συνεκλήθη ἐν Ἀθήναις κα-
τόπιν οὐχὶ ἀπαιτήσεως τοῦ Π.Σ.Ε., ἀλλὰ
προσκήσεως ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Νεοημερο-
λογιτικῆς 13μελοῦς Συνόδου κατὰ τὸ
2003¹. ἀνέλπιστον πρόσκλησιν διὰ τὴν ὁποί-
αν οἱ πολυώνυμοι Προτεστάνται δὲν παρέ-
λειψαν ἐπανειλημμένα νὰ ἐκφράσουν «τὴν
βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην των», τονίζοντας
πολλάκις καὶ θριαμβολογικῶς, ὅτι εἶναι ἡ
πρώτη φορὰ εἰς τὴν 60ετῆ Ἱστορίαν τοῦ
Π.Σ.Ε. καὶ εἰς τὴν 100ετῆ Ἱστορίαν τῆς «Διε-

θνοῦς Ἱεραποστολῆς» ποὺ συνέρχεται μί-
α τοιαύτη γενικὴ συνέλευσις εἰς μίαν ἀμιγῶς
καὶ παραδοσιακῶς Ὁρθόδοξον χώρα! Εἰς τὸν
κ. Χριστόδουλον ἀνήκει, λοιπόν, καὶ αὐτὴ ἡ
δευτέρα «πρωτιά» εἰς τὴν συνωμοτικὴν πα-
ράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος
εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν: ἐντὸς μόλις τεσσά-
ρων ἐτῶν -ἴσως ἐκπληρῶνων προηγηθείσας
ὑποσχέσεις του...- διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν
νεωτέραν Ἱστορίαν αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ φέρῃ
τὸ θηρίον τῆς Ρώμης εἰς τὴν Ἑλλάδα, τώρα
δὲ νὰ φέρῃ καὶ τὸ Προτεσταντικὸν θηρίον -
ἡγήτορα τῆς Γενεύης, ὀλοκληρώνοντας τὴν
προδοσίαν του μὲ τὸ φάσμα ὄλων τῶν
αἰρετικῶν ὁμάδων τῆς ἐποχῆς μας!

α) ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι δὲν γνωρίζουν,
πρέπει προκαταρκτικὰ νὰ εἴπωμεν ὅτι, εἰς
τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος ὁ πρῶτος παγκό-
σμιος ὀργανισμὸς ποὺ συνέστησαν οἱ Προτε-
στάνται διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἔχοντος κα-
θαρὰ Προτεσταντικὴν προέλευσιν Οἰκουμε-
νισμοῦ, ἦτο τὸ 1921 ὁ «Διεθνῆς Ἱεραποστο-
λικὸς Σύνδεσμος» (Δ.Ι.Σ.), ὁ ὁποῖος προ-
ῆλθεν ἐκ τοῦ πρώτου «Παγκοσμίου Ἱεραπο-
στολικοῦ Συνεδρίου» τῶν διαφόρων Προτε-
σταντῶν τὸ 1910 εἰς τὸ Ἐδιμβούργον τῆς
Σκωτίας. Εἰς τὸ Συνέδριον αὐτὸ ἐχρησιμο-
ποιήθη διὰ πρώτην φορὰν καὶ ἡ λέξις «Οἰ-
κουμενισμός», ὑπὸ τὴν σύγχρονον ἔννοιαν.

Συγχρόνως περὶ τὸ 1920 ἰδρύνονται ὑπὸ
τῶν πολυδιασπασμένων Προτεσταντῶν ἐπί-
σης ἡ «Παγκόσμιος Κίνησις Ζωῆς καὶ
Ἐργασίας» καὶ ἡ «Παγκόσμιος Κίνησις Πί-
στεως καὶ Τάξεως». Αἱ δύο αὐταὶ «κινή-
σεις» - ὀργανώσεις ἐτέλεσαν μέχρι τὸ 1937

1) πρβλ. «Ἐκκλησία», Μάρτιος 2003, σελ. 229.

Τό πρώτο Παγκόσμιο
Ἱεραποστολικό
Συνέδριο τὸ 1910
εἰς τὸ Ἐδιμβούργον
τῆς Σκωτίας.

μερικὰ «παγκόσμια συνέδρια» μεμονωμένα τὸ ἓν ἐκ τοῦ ἑτέρου (ἂν καὶ τῆς αὐτῆς Προτεσταντικῆς προελεύσεως), ὥσπου τὸ 1937 ἀπεφάσισαν ὅπως συγχωνευθοῦν εἰς μίαν ὀργάνωσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.). Λόγω τοῦ μεσολαβήσαντος Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ἡ ἴδρυσις τοῦ Π.Σ.Ε. ἐπετεύχθη μόλις τὸ 1948 εἰς τὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας, ὅπου καὶ ἡ α' συνέλευσίς του.

Ἐδῶ πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι ἂν καὶ αἱ δύο ἐν λόγῳ «κινήσεις» - πρόδρομοι τοῦ Π.Σ.Ε. ἦσαν ἀμιγῶς Προτεσταντικῶν ἐπιβολῶν καὶ ἐμπνεύσεων, ἐν τούτοις ἀπὸ πρώτης σχεδὸν στιγμῆς οἱ Ὁρθόδοξοι συμμετείχαν ἐνεργῶς καὶ συνέβαλλαν, εἰς μὲν τὴν κίνησιν Πίστεως καὶ Τάξεως, ἀπὸ τοῦ 1920, εἰς δὲ αὐτὴν τῆς Ζωῆς καὶ Ἐργασίας ἀπὸ τοῦ 1925!²

Ὁ δὲ Διεθνὴς Ἱεραποστολικὸς Σύνδεσμος -εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν δὲν συμμετείχαν ἰδιαιτέρως- ἐτέλεσε πέντε παγκόσμια Συνέδρια ἕως τοῦ 1957, κατὰ δὲ τὸ 1961 συνεχωνεύθη καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Π.Σ.Ε., τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται πλέον ἕως καὶ σήμερον ἀπὸ τέσσαρα τμήματα (ἐκ τῶν ὁποίων ἕκαστον ἀπὸ ἀρκετὰ ὑποτμήματα):

- α) Οἰκουμενικῶν Μελετῶν
- β) Οἰκουμενικῆς Δράσεως
- γ) Διεκκλησιαστικῆς βοήθειας
- καὶ δ) Παγκοσμίου Ἱεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ.³

2) πρβλ. Β. Σταυρίδου, Εὐ. Βαρελλᾶ, «Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», σελ. 81 καὶ 92-93.

3) πρβλ. αὐτόθι, σελ. 66-71, 146 καὶ 155-156.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Π.Σ.Ε. καλεῖται κάθε ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ ἔτη, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τῶν ἐτῶν αὐτῶν τὰ ἐπὶ μέρους τμήματα καὶ ὑποτμήματα αὐτοῦ συγκαλοῦν μεμονωμένα (ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τους) παγκόσμια συνέδρια ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐπίβλεψιν πάντοτε τοῦ συνόλου Π.Σ.Ε., ὡς τὸ νῦν 13ον τοῦ Τμήματος «Ἱεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ».

Αὐτὰ διὰ τὴν Ἱστορίαν.

β) ΚΟΙΝΗ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ!

Τὸ ἐρώτημα δὲ ποῦ ἀβίαστα καὶ ἐν πρώτοις δημιουργεῖται εἰς τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον, εἶναι τὸ πῶς εἶναι δυνατόν Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεσις, Χριστὸς καὶ ἀντίχριστος, εὐσεβὴς καὶ ἀσεβής, Ἐκκλησία Χριστοῦ καὶ συναγωγὴ πονηρευομένων νὰ κάνουν κοινὴν ἱεραποστολήν; Νὰ κηρύξουν ποῖον Χριστόν; Ποῖον Εὐαγγέλιον; Ποίας Χριστιανικᾶς ἀρχᾶς; Ποῖαν πίστιν; Ποῖαν εὐσέβειαν καὶ ἀρετήν;

Ἐξιστάμενος ὁ Ὁρθόδοξος Πιστὸς ἀπορεῖ: ποίας κοινᾶς Χριστιανικᾶς ἀρχᾶς εἶναι δυνατόν νὰ κηρύξῃ ὁ συγχρωτιζόμενος ἱεραποστολικῶς Ὁρθόδοξος μὲ τὸν αἰρετικόν; Μήπως τὴν δυαρχίαν εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ Μετανοίας, καθὼς καὶ τῆς νηστείας μετὰ τῶν Παπικῶν; Μήπως τὴν ἀνεξέλεγκτον καὶ αὐθαίρετον ἐρμηνείαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν μὲ τοὺς «Εὐαγγελικούς» Προτεστάντας; Μήπως τὴν ἄρνησιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰς ἱερείας τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ τῶν Λουθηρανῶν; Μήπως τὴν δαιμονοληπτικὴν καὶ ὑποκριτικὴν προ-

σευχήν «γλωσσολαλιᾶς» μετὰ τῶν ἐπικινδύων Πεντηκοστιανῶν; Ἡ μήπως τὴν κατάργησιν καὶ βλασφημίαν ἐναντίον ὅλης συλλήβδην τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ Τάξεως ὑφ' ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀπειροκεφάλων Προτεσταντῶν;

Καὶ ὅμως! Μεθ' ὅλων αὐτῶν τῶν ἀληθῶς ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας μεθοδεύουν κοινήν ἱεραποστολήν οἱ ψευδορθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ ποιμένες, τῶν ὁποίων ἄλλωστε δημοσιεύονται κατὰ καιροὺς καὶ δηλώσεις, ὅτι τὴν διακονίαν τῆς ἱεραποστολῆς ἀσκοῦν ὄχι εἰς τοὺς ἄλλους «Χριστιανούς», ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀπίστους καὶ εἰδωλολάτρας: ὡς πολλάκις ὁμολογοῦν π.χ. οἱ Ἐπίσκοποι τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἀσχολουμένου μετὰ τὴν ἐν Ἀφρικῇ «ἱεραποστολήν»!

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐποιοῦν κοινήν Ἱεραποστολήν μετὰ τοὺς αἰρετικούς τῆς ἐποχῆς των; Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος μετὰ τοὺς Ἀρειανούς; Ὁ Μέγας Βασίλειος μετὰ τοὺς Πνευματομάχους; Ὁ Ἅγιος Κύριλλος μετὰ τὸν Νεστόριον; Ὁ Ἅγιος Φλαβιανὸς μετὰ τὸν Διόσκορον; Ὁ Ἅγιος Μάξιμος μετὰ τοὺς Μονοθελήτας; Ὁ Ἅγιος Ταράσιος μετὰ τοὺς Εἰκονομάχους; Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός μετὰ τοὺς Παπικούς;

Ἀσφαλῶς ὄχι! Διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαινε αὐτοκτονία καὶ αὐτοκατάργησις τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ αὐτοὶ δὲν θὰ ἦσαν ἅγιοι. Ἀντιθέτως, ἐποιοῦν Ἱεραποστολήν εἰς τοὺς αἰρετικούς, διὰ νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ τὴν αἵρεσιν ὅπου εὐρίσκοντο: καθότι μόνον οὕτως, διὰ τῆς εὐσεβοῦς μυσήσεως εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ κανονικῆς ἐντάξεως εἰς αὐτήν, δύναται νὰ σωθῇ πᾶς ἄνθρωπος, συμφιλούμενος μετὰ τὸν Θεὸν καὶ ἰώμενος τὴν ἀσθενῆ ἀνθρωπίνην φύσιν του διὰ τῆς δυνάμεως τῆς μόνης ἀληθινοῦς λατρείας καὶ τῶν Ἱερῶν αὐτῆς Μυστηρίων.

Συνεπῶς, ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἔκπτωσις τῶν ψευδορθόδοξων Οἰκουμενιστῶν ποιμένων εἶναι αὐτονόητος καὶ αὐταπόδεικτος, καὶ ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι ἀγαλλομένῳ ποδὶ συνεργοῦν καὶ συμμετέχουν εἰς τοῦτο τὸ αἰρετοβριθὲς συνέδριον, ὄχι διὰ νὰ ποιήσουν ἱεραποστολήν εἰς τοὺς αἰρετικούς καὶ νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν ἐκ τοῦ θανάτου τῆς κακοδοξίας εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ διὰ νὰ ποιήσουν ἱεραποστολήν ὁμοῦ, ὡς ἔν

σῶμα μετὰ τοὺς παντὸς εἶδους καὶ βλασφημίας αἰρετικούς, διὰ νὰ εὐαγγελίσουν κοινῶς καὶ ἐνωμένοι τὸν κόσμον, εὐαγγέλιον πλάνης, συγχύσεως καὶ ἀποστασίας.

Αὕτῃ ἡ ἐνωσίς των μετὰ τοὺς αἰρετικούς, ἀφ' ἑαυτῆς κραυγάζει ὅτι ἔχουν ἐξέλθει τῶν ὁρίων τῆς ὄντως Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἄλλωστε καὶ διακεκριμένοι καὶ ἐνάρετοι Νεοσημερολογίτες Κληρικοί, ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τῆς ἰδίας συνειδήσεως καὶ τῆς αὐτοδήλου ἀληθείας, ἐνίοτε ὁμολογοῦν, γράφοντες: «*Ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας καὶ παρασύρει ὅλους μας ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ μᾶς ἐνώσει μετὰ τὴν αἵρεση καὶ τὴν πανθηροσκεία*».⁴

Ἀλλὰ καὶ ὁ ρολὰ Κανὼν τῆς ἐν Καρθαγένῃ Ἁγίας Συνόδου ὀρίζει, ὅποιος Ἐπίσκοπος ἀμελεῖ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν εὐσέβειαν τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του αἰρετικούς, νὰ ἐλέγχεται ὑπὸ τῶν γειτνιώντων Ἐπισκόπων· καὶ ἂν ἐντὸς ἑξ μηνῶν δὲν διορθωθῇ, τότε νὰ ἐκβάλλεται τῆς Ἐπισκοπῆς, ἢ ὁποῖα καὶ νὰ δίδεται εἰς ἕτερον, ἐπιμελῆ Ἐπίσκοπον. Μετὰ τοσαύτης προσοχῆς καὶ φροντίδος ὀπλίζει τοὺς Ἐπισκόπους διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, πλὴν οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ διαρκῶς ἀποδείκνυνται ὅλον καὶ περισσότερο ἄποδοξοι πρὸς τὸ ἱεροκανονικὸν καὶ ἱεροπαραδοσιακὸν γράμμα καὶ πνεῦμα.

Ἄς ἔλθωμεν ὅμως εἰς τὰ πεπραγμένα τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου.

γ) «ΘΕΟΝ ΕΠΙΚΑΛΕΙΤΑΙ Ο ΒΛΑΣΦΗΜΟΣ, ΙΕΡΑΤΕΙΑ ΚΕΧΡΗΤΑΙ Ο ΑΣΕΒΗΣ;»

Τίτλος καὶ κεντρικὸν θέμα τοῦ 13ου Παγκοσμίου Συνεδρίου Ἱεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ ἤτο:

**«Come Holy Spirit, Heal and Reconcile!
Called in Christ to be Reconciling and Healing
Communities».**

Δηλαδή: «*Ἐλθέ Πνεῦμα Ἅγιον, ἴασε καὶ συμφιλίωσε!*

Κληθέντες ἐν Χριστῷ διὰ νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ κοινότητες!

Ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ θεματικοῦ τίτλου τοῦ Συνεδρίου καταλύεται πανηγυρικῶς ἡ

⁴ Ἀρχιμ. π. Σαράντη Σαράντου, «Τὸ μέγα ἔγκλημα», Ὁρθ. Τύπος φ. 1601, σελ. 1 καὶ 5.

μέχρι και ἐσχάτης στιγμῆς διαβεβαίωσις - ἕως και με ἐπισήμους γραπτὰς ἀπαντήσεις- τῶν Νεοημερολογιτῶν ποιμένων πρὸς τὸ διαμαρτυρόμενον ποιμνιὸν των, ἡ κατηγορηματικὴ και ρητὴ διαβεβαίωσις ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξουν συμπροσευχαὶ κατὰ τὸ Συνεδριον!⁵

Αὐτὸς τοῦτος ὁ θεματικὸς τίτλος τοῦ Συνεδρίου εἶναι μία κοινὴ ἀπάντων προσευχὴ πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καθὼς ἄλλωστε οἱ ἴδιοι οἱ «συντηρητικοί» Νεοημερολόγιτες ἐστηλίτευσαν, και οἱ Προτεστάντες ἐπίτηδες ἐπρόβαλλαν και ἐτόνισαν εἰς διάφορα ἔγγραφα τοὺς.⁶

Τοῦτο συνηθίζεται κατὰ τὰ τελευταῖα δεκαπέντε περίπου ἔτη ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε.: νὰ διαλέγεται ὡς τίτλος ἐκάστου συνεδρίου μία προσευχητικὴ φράσις, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ 1991, ὅτε ὁ τίτλος τῆς Ζ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. εἰς τὴν Αὐστραλίαν ἦτο: «Ἐλθέ Πνεῦμα Ἅγιον - ἀνακαίνισον πᾶσαν τὴν κτίσιν».

Και μόνον δὲ με τὴν ἄνευ ἐνστάσεων ἀποδοχὴν τοῦ κυρίου τούτου θέματος: «*κληθέντες ἐν Χριστῷ διὰ νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ και θεραπευτικαὶ κοινότητες*», οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ ἀποδέχονται και δίδουν τὸ αἰρετικώτατον μήνυμα, ὅτι αἱ παντοειδεῖς αἱρέσεις εἶναι τοῦ Χριστοῦ, και ὄχι τοῦ μισοκάλου διαβόλου! Ὅτι ὁ Χριστὸς ἐδημιούργησε και τὰς αἱρέσεις: «*κληθέντες ἐν Χριστῷ*»!! Ὅτι δὲν ὑπάρχει μοναδικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὅλοι ὅσοι χρησιμοποιοῦν -εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς- τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ κήρυγμά τοὺς, Ὁρθόδοξοι και κακόδοξοι και αἰρετικοὶ συγχρόνως, ἀποτελοῦν ἀποδεκτὰς «*κοινότητας*», αἱ ὁποῖαι δύνανται μάλιστα νὰ θεραπεύουν τὸν ἀσθενῆ ἄνθρωπον: «*διὰ νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ και θεραπευτικαὶ κοινότητες*»!!

Ὅντως, αὐτὸ τὸ ἰσοπεδωτικόν, φονταμελιστικῶς Οἰκουμενιστικὸν και ἀντίχριστον μήνυμα πολλακίς ἐκηρύχθη, ἐτονίσθη, ἀλλὰ

5) βλ. π.χ. ἀπάντησιν Ἀρχιεραματῆως Νεοημερολογικῆς Συνόδου, Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Σεραφείμ, πρὸς κ. Γεώργιον Καφοῦρον, ὑπεύθυνον τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ὁργανώσεως «Ὁ Σωτήρ».

6) πρβλ. "A letter from Athens to the Christian churches, networks and communities" , σελ.1.

και κοινῶς ὑφ' ὄλων ὑπεγράφη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου.

Προτοῦ περάσωμεν εἰς τὴν παράθεσιν ἐνὸς τοιούτου χαρακτηριστικοῦ κειμένου-ἀποφάσεως τοῦ Συνεδρίου, πρέπει νὰ ὑπενθυμίσωμεν ἐν πρώτοις μὲν, τὸν Κυριακὸν λόγον: «*Πᾶσα φυτεία ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ Πατήρ μου ὁ οὐράνιος ἐκριζωθήσεται. Ἄφετε αὐτούς· ὁδοὶ εἰσι τυφλοὶ τυφλῶν τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδοῖ, ἀμφοτέροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται... Μῆτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλήν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σύκα; Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθόν, καρποὺς καλοὺς ποιεῖ· τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον, καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ*».⁷

Οὕτως ἀποβάλλει ὁ Κυριακὸς λόγος τὰς ἀντορθοδόξους συμφιλιώσεις και ἐνότητας, ὁ δὲ Ἀποστολικὸς προσεπικυροῖ: «*Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις. Τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης και ἀνομίας; Τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ; Ἡ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;... Διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν και ἀφορίσθητε (σ.σ. δηλ. χωρισθεῖτε), λέγει Κύριος, και ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, καὶ ἐγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς*».⁸

Ὅσαύτως δὲ και ὁ Πατερικὸς λόγος κατηγορηματικὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον ὄσων τολμοῦν νὰ ἀναγνωρίζουν ὑπαρξιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και τῆς Θείας Χάριτος, ὡς και δυνατότητα θεραπευτικῆς δυνάμεως εἰς τοὺς αἰρετικούς:

«*Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ βαπτίζει ἀντίχριστος, ὑπόσχηται δὲ ζωὴν ὁ νεκρὸς; Δίδει εἰρήνην ὁ ἀλλότριος τῆς εἰρήνης, ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸν ὁ βλάσφημος; Χρησιμοποιεῖ τὴν ἱερατείαν ὁ ἀσεβὴς και θυσιαστήριον οἰκοδομεῖ ὁ ἱερόσυλος; Προσφέρει θυσίαν τῷ Θεῷ ὁ ὑπηρετῶν τῷ διαβόλῳ;... Ἐὰν ἡ αἵρεσις εἶναι ἀπὸ Θεοῦ, τότε θὰ ἔχει και ὁ αἰρετικὸς δωρεὰν Θεοῦ. Ἀποῦ ὅμως δὲν εἶναι ἀπὸ Θεοῦ ἡ αἵρεσις, πῶς τότε δύναται αὐτὸς νὰ ἔχη τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, και νὰ τὴν δώσῃ και εἰς ἄλλον;... Τοῦ Κυρίου λέγοντος· βαπτίσατε πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γνωρίζομεν σαφῶς ὅτι οἱ αἰρετικοὶ δὲν ἔχουν οὔτε Πατέρα, οὔτε Υἱόν, οὔτε Ἅγιον Πνεῦμα... Ποῖος δύναται, λοιπόν, νὰ*

7) Ματθ. ιε', 13-14 και ζ', 16-17.

8) Β' Κορ. ζ', 14-18.

δώση, αὐτὸ ποῦ ὁ ἴδιος δὲν ἔχει; Ἡ πῶς δύναται νὰ ἐργάζεται σωτήρια καὶ πνευματικά, αὐτὸς ποῦ ἔχει ἀποβάλλει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;»⁹

Δ) ΕΚΤΕΝΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Δι' ἄλλην μίαν φορὰν ἀπέδειξαν οἱ Οἰκουμενισταὶ καὶ εἰς τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον, πόσον ἐνάντιοι καὶ ξένοι εἶναι πρὸς τὰς ὡς ἄνω Ἁγιογραφικὰς καὶ Πατερικὰς Σοφὰς Παρακαταθῆκας.

Ὅλαι αἱ ἐργασίαι, συνεργασίαι, ἐνέργειαι καὶ δηλώσεις τοῦ συνεδρίου ἦσαν πλήρεις - ὅπως ἦτο ἄλλωστε φυσικόν- ὅχι μόνον παντελῶς Οἰκουμενιστικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν τῶν ἀπάντων μηνυμάτων, ἀλλὰ καὶ καθαρῶς νεοεποχικῶν, γκουρουϊστικῶν καὶ ἀποκρυφιστικῶν διαβημάτων. Ὁ μὲν καλῶς ἐνημερωμένος περὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πιστός, σίγουρα ἀνέμενε παρομοίαν κατάληξιν· ὁ δὲ ἀγνοῶν καὶ ἀπλός, ὅπωςδῆποτε μένει ἄναυδος ἐμπρὸς εἰς μίαν τοιαύτης ἐκτάσεως ἀποστασίαν καὶ ἀνομίαν, συνεργούντων ὀλοπροθύμως καὶ τῶν ψευδορθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

Ἴδου ἓνα χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ὑφ' ὄλων τῶν συνεδρῶν κοινῶς ὑπογραφείσης καὶ ἀποσταλείσης τὴν 18ην Μαΐου «ἐπιστολῆς ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, δίκτυα καὶ κοινότητος», ὅπου θριαμβεύει ἡ ἀδογματίστος καὶ ἀδιάφορος Οἰκουμενιστικὴ ἔνωσις πάσης αἰρέσεως καὶ πλάνης, ἡ πεπλανημένη κοινὴ ἱεραποστολή, ἡ ὁμολογία τῆς κοινῆς συμπροσευχῆς (παρὰ τὰς ἐξ ἀντιθέτου πληθωρικὰς δηλώσεις Νεοημερολογιτῶν), τὸ νεοεποχικὸν σύνθημα τῆς «νέας δημιουργίας» καὶ μὲ ἓναν λόγον, ἡ πλήρης Ἐκκλησιαστικοποιήσις καὶ ἀναγνώρισις πάσης πεπλανημένης αἰρέσεως:

«Ἐμεῖς, λοιπόν, εἴμεθα μία ποικίλη ομάδα, ἀπὸ κάθε γωνία τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ διάφορα ἔθνη καὶ πολιτικὰ περιβάλλοντα, καὶ

9) Ἀποκρίσεις τῶν 84 Ἁγίων Πατέρων τῆς ἐν Καραχιδόνι Συνόδου -ἐν μεταφράσει- πρβλ. «Τῶν Ἁγίων Συνόδων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας νέα καὶ δαφιλεστάτη συνάθροισις», Ἀρχιμανδρ. Σπ. Μήλια, ἐκδ. 1761, σελ. 98-104, καὶ «Ἡ συμφωνία τῶν Ἁγίων Πατέρων περὶ τοῦ τρόπου ἀποδοχῆς τῶν αἰρετικῶν», Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν κ.Μακαρίου, Ἀθῆναι 2004, σελ. 104-108 καὶ 136-149.

ἀντιπροσωπεύουμε τὶς κυριώτερες Χριστιανικὲς παραδόσεις (σ.σ. οὕτως ἔχουν μετονομασθῆ ἐκ τῶν Οἰκουμενιστῶν αἱ αἰρέσεις!). **Τὸ θέμα μας εἶναι μία προσευχή:** “Ἐλθέ Πνεῦμα Ἅγιον, ἴασε καὶ συμφιλίωσε”... Εἴμεθα εἰς ἱεραποστολήν, ὅλοι ἐμεῖς, διότι συμμετέχουμε εἰς τὴν ἱεραποστολὴν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔχει στείλει εἰς ἓνα τεμαχισμένον καὶ θρουμεματισμένον κόσμον.

Εἴμεθα ἐνωμένοι μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἴμεθα “κεκλημένοι μαζὶ ἐν Χριστῷ, ὥστε νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ κοινότητες”. Προσευχηθήκαμε μαζί...

Ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε μίαν κοινότητα ἐλπίδος. “Κληθέντες ἐν Χριστῷ, ὥστε νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ κοινότητες”, συνεχίσαμε ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα τὸ καθῆκον τοῦ καθορισμοῦ τοῦ εἶδους τῆς κοινότητος ποῦ ὁ Θεὸς ἐπιθυμεῖ νὰ γίνουμε, μίαν κοινότητα ποῦ διακρατεῖ τὴν μαρτυρίαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, λόγῳ καὶ ἔργῳ (σ.σ. ἂν εἶναι δυνατόν! Οἱ ἀθετήσαντες σχεδὸν πᾶσαν σεμνὴν καὶ ἁγίαν Εὐαγγελικὴν ἐντολήν, ἄσωτοι καὶ παράφρονες Προτεστάνται, νὰ ὑποκρίνονται «λόγῳ καὶ ἔργῳ» μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελίου!!)· ποῦ εἶναι ζωντανὴ εἰς λατρεία καὶ μάθησιν· ποῦ διακηρύττει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλους· ποῦ προσφέρει εἰς τοὺς νέους ἀνθρώπους ἡγετικὸς ρόλους· ποῦ ἀνοίγει τὶς πόρτες τῆς εἰς τοὺς ξένους καὶ καλωσορίζει τοὺς περιθωριοποιημένους μεταξὺ τοῦ σώματός της... ποῦ ἀναγνωρίζει τὴν προσωπικὴν τῆς εὐπάθεια καὶ ἀνάγκη γιὰ ἴασιν· καὶ ποῦ εἶναι πιστὴ εἰς τὴν δέσμευσή της πρὸς τὴν εὐρύτερη Δημιουργία. Προσευχόμεθα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ μᾶς ἐμφυσήσῃ ἱαματικὴν δύναμιν εἰς τὴν ζωὴν μας, καὶ ὅλοι μαζὶ νὰ μπορέσουμε νὰ κινηθοῦμε ἐμπρός, πρὸς τὴν εὐλογημένην εἰρήνην τῆς νέας δημιουργίας».

Ἵπάρχει λοιπόν, ἐρωτῶμεν, μεγαλύτερα καὶ ἰσχυρότερα ἀπόδειξις διὰ τὴν ἀποστασία τὴν ὁποίαν ἐνσυνειδήτως καὶ ὀλοπροθύμως ὀργανώνουν οἱ Νεοημερολογίται-Οἰκουμενισταὶ μὲ τοὺς παντὸς εἶδους αἰρετικούς; Ὑπογεγραμμένα καὶ ἐπίσημα κείμενα ὡς τὸ ἄνωτέρω, ἀποτελοῦν τὴν βεβαιωτέραν ἀπόδειξιν, καταλύοντας πᾶσαν Οἰκουμενιστικὴν προφασιολογίαν καὶ ὑποκρισίαν.

I.I.

Συνεχίζεται

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 13ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Π.Σ.Ε. (9-16 ΜΑΪΟΥ 2005)

Ὁρθόδοξος κριτικὴ καὶ θεώρησις.

Β΄

ε) ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ «ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΩΝ» ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΩΝ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ

Αἱ λέξεις τοῦ τίτλου τοῦ συνεδρίου: «ἰα-
σε», καὶ «θεραπευτικαὶ κοινότητες», δὲν
ἐπελέχθησαν τυχαίως ὑπὸ τῶν ὀργανωτῶν
τοῦ Συνεδρίου. Ἡ ἐπιλογή αὕτη ἐγένετο
προκειμένου νὰ δοθῇ πρόφασις, εὐκαιρία καὶ
πρόσφορον ἔδαφος εἰς ἀκραΐας Προτεστα-
ντικὰς αἱρέσεις καὶ «σέκτας» Πεντηκο-
στιανῶν, ἀλλὰ καὶ παρομοίων Εὐαγγελικῶν,
ὥστε νὰ συμμετάσχουν διὰ πρώτην φορὰν
ἐπισήμως εἰς παρόμοιον συνέδριον τοῦ
Π.Σ.Ε. . Διότι αὐταὶ αἱ αἰρετικαὶ ὁμάδες
εἶναι ποῦ πληθωρικὰ καὶ παραπλανητικὰ
ἀσχολοῦνται μὲ «ιάσεις» καὶ «θεραπείας»,
καὶ κατὰ κόρον χρησιμοποιοῦν τοιαύτας
ὀρολογίας.

Ἡ αἵρεσις τῶν Πεντηκοστιανῶν, χωρισμέ-
νη εἰς ἀρκετὰς ἐπὶ μέρους ὁμάδας-«ἐκκλη-
σίας», ἔχει ζωὴν περίπου 100 ἐτῶν. Τὴν ὀνο-
μασίαν τῆς αὐτῆν ἔλαβεν διότι οἱ ἡγέτες τῆς
ὑποστηρίζουν, ὅτι λαμβάνουν ἐμφανῶς τὰ
χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅπως κατὰ
τὴν Ἀποστολικὴν ἐποχὴν, δηλαδὴ γλωσσολα-
λιάς, ἰάσεις κ.ο.κ.!

Οἱ Πεντηκοστιανοί, ὡς ἀκραῖοι Προτε-
στάντες, ἀπορρίπτουν κάθε μορφήν μυστη-
ρίου, Ἁγίου, Ἱερᾶς Παραδόσεως, Εἰκόνων,
παραδοσιακῆς ἱεραρχίας καὶ λατρείας. Ἡ
ὅλη τους θρησκευτικὴ λατρεία εἶναι συνα-
θροίσεις εἰς συγκεκριμένους κοινούς χώρους,
ὅπου οἱ συμπαριστάμενοι, μὲ τὴν καθοδήγη-

Ὁ Ὑπεύθυνος τοῦ συνεδρίου ἀπὸ πλευρᾶς
τῆς νεοσημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἐπίσκοπος Θερμοπυλῶν Ἰωάννης, μὲ
τὴν Γενικὴν Ὑπεύθυνον τοῦ Π.Σ.Ε.,
Λουθηριανὴν Ἱέρειαν Ruth Bottoms.

σιν ἐνὸς «ἐμπείρου» προϊσταμένου ὁ ὁποῖος
ἀπευθύνει προσωπικὸν κήρυγμα καὶ προ-
σευχὰς, καὶ ὑπὸ τὴν συνοδείαν μουσικῶν
ὀργάνων καὶ «Χριστιανικῶν τραγουδιῶν»,
καθυποβάλλεται εἰς συνειδησιακὴν στα-
διακῶς κορυφουμένην ἀθυποβολήν, ἢ
ὁποῖα καταλήγει εἰς μίαν πραγματικὰ
ὑστερικὴν κατάληψιν, ὅπου κυριαρχεῖ μία
χάωδης κατάστασις: ὅλοι ἀρχίζουν νὰ κλονί-
ζονται, νὰ ταραζοῦνται, νὰ κοκκινίζουν, καὶ νὰ
πίπτουν κάτω ὡς ἀκριβῶς οἱ δαιμονισμένοι,
βγάζοντες ἀνάρθρους κραυγὰς καὶ ἀκατα-
νοήτους λέξεις (αὕτη δῆθεν εἶναι ἡ γλωσσο-
λαλιά!). Ἡ δαιμονοκαταληψία αὕτη διαρκεῖ
ὀλίγα λεπτά, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ παρέλθουν καὶ
σταματῆσει τὸ γελοῖον τοῦτο θέατρον, οἱ κα-
ταληφθέντες ἐπὶ τοῦλάχιστον πέντε λεπτῶν
εὐρίσκονται ἀκόμη ἑξαλλοὶ καὶ κοκκινισμέ-

Πανοραμικόν στιγμιότυπον συμπροσευχῆς εἰς τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν.
 Διακρίνονται καθαρὰ καὶ οἱ νεοημερολογίται ρασσοφόροι εἰς τὸ μέσον,
 μεταξὺ τῶν διαφόρων αἰρετικῶν, κρατοῦντες ὅλοι τὰ «Προσευχητάρια» τους.

νοι, καὶ δὲν δύνανται ἀκόμη νὰ ὀμιλήσουν καὶ νὰ σκεφθοῦν κανονικά!

Παράλληλα, προκειμένου νὰ προσελκύσουν κόσμον, διαδίδουν ὅτι εἰς τὰς συνάξεις των γίνονται διαρκῶς θαύματα, δι' αὐτὸ καὶ αὐτονομάζονται «χαρισματικοί»! Πρώην Πεντηκοστιανὸς ὁμολογεῖ: «Θαύματα γίνονται κάθε Κυριακὴ στὶς χαρισματικὲς Ἐκκλησίες. Εἶναι τὸ συνηθισμένο τους σόου. Ἀκοῦς νὰ λένε ὅτι κάποιος θεραπεύτηκε ἀπὸ ἀρρώστια ἢ καρκίνο ἢ ὀ,τιδήποτε, ἀλλὰ ποτὲ δὲν βλέπεις τίποτε».²

«Δάσκαλε, πονάει πολὺ τὸ κεφάλι μου, σχεδὸν κάθε μέρα», εἶπε κάποια ἄτυχη κόρη στὸν «ἡγέτη» τῆς ομάδας ποὺ ἀνῆκε. «Ἐχεις καρκίνο» τῆς εἶπε ὁ «δάσκαλος», ἀφοῦ τὴν κοίταξε βαθιὰ στὰ μάτια. «Ἐγὼ ὅμως θὰ σὲ θεραπεύσω». Ἐκανε κάποιες κινήσεις μὲ τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς καὶ τὴν «θεράπευσε»!³

Μὲ παρομοίαις ἰάσεις καὶ θεραπείαις ἀσχολοῦνται καὶ οἱ Πεντηκοστιανοὶ καὶ οἱ «χαρισματικοί» Εὐαγγελικοί. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἀναφορὰ Ρουμάνου Ἱερωμένου περὶ τῶν κοινῶν αὐτῶν ἀπατεῶνων, βάσει ἰδικῆς του ἐμπειρίας εἰς τὴν Ρουμανίαν τὸ 1989:

«Σὲ μιὰ μεγάλη πόλη ποὺ ὑπάρχει καὶ θεολογικὴ Σχολή, οἱ «Εὐαγγελιστές» ὀργάνωσαν σὲ στάδιο μεγάλη συγκέντρωση, ποὺ ὅπως διαφήμιζαν μὲ μεγάλες ἀφίσσες στοὺς τοίχους καὶ στὶς ἐφημερίδες μὲ ἀνακοινώσεις

τους, θὰ γίνονταν καὶ θαύματα. Στὴ συγκέντρωση παραβρέθηκαν καὶ μερικοὶ φοιτητὲς τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἄρχισαν, λοιπόν, τὶς προσευχὲς καὶ τὰ «θαύματα». Στὴ σκηνὴ μαζεύτηκαν ἀνάπηροι μὲ καρροτσάκια καὶ μὲ πατερίτσες.

Ἄρχισε, λοιπόν, ὁ ψευτοπαπὰς τους νὰ προσεύχεται μεγαλόφωνα καὶ μὲ θεατρικὲς κινήσεις κοιτάζοντας πρὸς τὸν οὐρανό. Βάζει μετὰ τὰ χέρια του σ' ἓναν ἀνάπηρο κι αὐτὸς πετάχτηκε ἀπὸ τὸ καρροτσάκι κι ἄρχισε νὰ τρέχει! Ὁ φτωχὸς λαὸς μας κοίταζε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα!

Ἐνας φοιτητὴς μας ἐκείνη τὴ στιγμὴ, πῆρε νομίζω ἀπὸ τὸ Θεὸ μιὰ καλὴ σκέψη. Πῆγε στὸ μικρόφωνο καὶ εἶπε δυνατὰ: «Ὑπάρχει μιὰ ἀνακοίνωση. Κάποιος τηλεφώνησε ὅτι στὸ στάδιο ὑπάρχει βόμβα ποὺ θὰ ἐκραγεῖ σὲ μερικὰ λεπτά».

Δημιουργήθηκε πανικὸς κι ἔτρεχαν ὅλοι νὰ σωθοῦν, καὶ πρῶτοι ἀπὸ ὅλους ἔτρεχαν οἱ ἀνάπηροι! Ἔτσι ὁ κόσμος ὁ φτωχὸς, ἀλλὰ καὶ μὲ ὀλίγη πίστη, κατάλαβε τὴν ἀλήθεια.»⁴

Εἰς τὰς αἰρετικὰς αὐτὰς ομάδας, αἱ ὁποῖαι κυριολεκτικῶς γελοιοποιοῦν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἐκμεταλλεῦνται ἀνιέρως καὶ κυνικῶς τὸν ἀνθρώπινον πόνον, ἀναφερόμενος ἐπιφανῆς πρώην Προτεστάντης γράφει:

«Οἱ ἀνταγωνιζόμενες Προτεστάντικὲς ομάδες δὲν μπορούσαν νὰ συμφωνήσουν τί ἦταν ἡ λατρεία, πολὺ δὲ περισσότερο πῶς ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπιτελέσουν... **Κάθε τύπος θρησκευτικοῦ ξεφαντώματος τὸ ὁποῖο**

1) πρβλ. «Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ Θρησκευτῶν καὶ Αἱρέσεων» π. Χριστοφύρου Τσιάκα, ἔκδοσις Ἰ.Μ. Τροοδιτίσης Κύπρου 2002, σελ. 787-789.

2) βλ. περιοδικὸν «Διάλογος», φ. 36, σελ. 36.

3) αὐτόθι.

4) βλ. αὐτόθι, σελ. 37 καὶ «Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ Θρησκευτῶν καὶ Αἱρέσεων», ὡς ἄνω, σελ. 238 καὶ 383-409.

ἀπευθυνόταν σὲ ὁποιαδήποτε περαστικὴ θρησκευτικὴ μόδα, χαρακτηριζόταν τώρα σὰν “χριστιανικὴ λατρεία”... “Ἐχουμε δεῖ νὰ μπαίνουν στὴν θέση τῶν ἀρχαίων λειτουργιῶν τῆς Ἐκκλησίας ἕνα πλῆθος ἀπὸ αὐτοσχέδια, ἄσχετα ὑποκειμενικὰ θεάματα. Αὐτὰ ἐκτείνονται σὲ μιὰ κλίμακα ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν κωμωδία καὶ φθάνει στὴν διασκεδαστικὴ παράσταση, στὴν μαζικὴ ὑστερία, στὴν τρέχουσα μόδα, στὸ ἐγωκεντρικὸ κήρυγμα, στὴν ἐλαφρότητα, στὴν λατρευτικὴ ἔκσταση, καὶ στὴν ὑπερενθουσιώδη λαϊκὴ κουλτούρα. Αὐτὰ τὰ θρησκευτικὰ θεάματα τελοῦνται ἀπὸ ἀμέτρητες αὐτοδιορισμένες προσωπικότητες, τῶν ὁποίων ἡ αὐθεντία... δὲν στηρίζεται στὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ, στὴν Ἱερὰ Παράδοση, ἢ ἀκόμη στὸ δόγμα, ἀλλὰ στὴν δική τους προσωπικὴ δημοφιλία καὶ διασημότητα...

Ἡ ἀποκαλούμενη “ἐμπειρία τῆς ἀναγέννησης” τοῦ συντηρητικοῦ Προτεσταντισμοῦ ἀποτελεῖ τὴν τελειότερη ἔκφραση τῆς καταναλωτικῆς θρησκείας τῶν ἡμερῶν μας. Αὐτὴ δὲν ἀπαιτεῖ ἀπὸ μᾶς τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ εὐχόμεστε νὰ αἰσθανθοῦμε σεσωσμένοι. Στους Προτεσταντικούς κύκλους ἡ “σωτηρία” ἔχει καταντήσῃ νὰ σημαίνει μιὰ αὐτοεπιθύμητη ἄμεση θεραπεία, μιὰ ψυχικὴ κατάσταση μᾶλλον, παρά μιὰ ἀντικειμενικὴ, μακροπρόθεσμη καὶ θυσιαστικὴ πορεία πρὸς τὸν Θεόν, ποὺ ἐπιτυγχάνεται μέσω τῆς μυστηριακῆς Ἐκκλησιαστικῆς λατρείας...»⁵

Αὐτὸ εἶναι πρὸ πολλοῦ τὸ κατάντημα τῶν Προτεσταντῶν, καὶ ἰδίως τῶν ψευδοχαρισματικῶν ὁμάδων ὡς οἱ Πεντηκοστιανοὶ καὶ Εὐαγγελικοί, ὅπως ἀδιαμφισβήτητα περιγράφεται καὶ ὑπ’ αὐτοῦ τοῦ πρώην Προτεστάντου, υἱοῦ ἐξέχοντος ἐν Ἀμερικῇ πάστορος.

Οἱ ἴδιοι οἱ ἐν Ἑλλάδι Νεοσημερολογίται, ἐν συμφωνίᾳ μὲ διαφόρους διεθνεῖς κινήσεις καὶ ὀργανώσεις, ἔχουν ἀπερίφραστα συγκαταλέξει τοὺς Πεντηκοστιανοὺς εἰς τὰς ἀσυμβιβάστους μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ ἰδιαίτερος ἐπικινδύνους σέκτας, λόγω τοῦ ἰδιάζοντος προσηλυτισμοῦ καὶ τῆς καταπιε-

στικῆς θρησκευτικῆς παραπλανήσεως ποὺ ἐπιτελοῦν.⁶

ζ) ΕΙΣΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟ Π.Σ.Ε. ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΩΝ

Καὶ ὅμως! Εἰς τὸ παρὸν Συνέδριον τοῦ Π.Σ.Ε. οἱ Νεοσημερολογίται ἀδιαμαρτύρητα καὶ ὀλοπρόθυμα συναγελάσθησαν μὲ τοὺς Πεντηκοστιανοὺς, συνεπροσευχήθησαν, παρηκολούθησαν ἀπαθεῖς τὰς καθημερινὰς δαιμονικὰς τῶν «θεραπευτικὰς ἀκολουθίας»(!), μὲ ἕναν λόγον, νομιμοποίησαν καὶ ἐδέχθησαν ἀπολύτως ὡς Χριστιανοὺς αὐτοὺς τοὺς κοινὸς ἀπατεῶνας καὶ ἐπικινδύνους τύπους, τοὺς ὁποίους μέχρι χθὲς οἱ ἴδιοι ἀπέρριπταν! Καὶ τοσοῦτον ἀφομοιώθησαν καὶ ἀλληλοπεριχωρήθησαν, ὥστε νὰ διακηρύσσουν μαζί τους εἰς τὴν προμνημονευθεῖσαν κοινὴν «ἐπιστολὴν πρὸς τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, δίκτυα καὶ κοινότητας»: «*Εἴμεθα ἐνωμένοι μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἴμεθα “κεκλημένοι ἐν Χριστῷ, ὥστε νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ κοινότητες”!*»

Καὶ συνεχίζουν εἰς αὐτὴν τὴν ἀσεβῆ «ἐπιστολὴν» (κεντρικὸν μῆνυμα τοῦ συνεδρίου), ἐνσωματώνοντες ὁμολογίας καὶ ἐκφράσεις, ἰδιαίτερος προσφιλεῖς εἰς τοὺς «χαρισματικούς» Πεντηκοστιανοὺς καὶ «Εὐαγγελικούς» τῶν ψευδοθεραπειῶν:

«*Ἐξερευνήσαμε μιὰ σειρὰ τρόπων διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἱαματικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ προσφέρεται πρὸς ἐμᾶς. Αὐτὸ περιλαμβάνει τὴν θεραπεία ποὺ πραγματοποιεῖται διαμέσου τῆς προσευχῆς, τῶν ἀσκητικῶν πρακτικῶν καὶ τῶν χαρισμάτων τῶν ἱαμάτων, διαμέσου μυστηρίων καὶ ἱαματικῶν ἀκολουθιῶν, διαμέσου συνδυασμοῦ ἱατρικῶν καὶ πνευματικῶν, κοινωνικῶν καὶ συστηματικῶν προσεγγίσεων, καὶ διαμέσου τῆς*

6) πρβλ. περιοδ. «Διάλογος», φ. 36, σελ. 36-37, φ. 38, σελ. 7-10. Ἀντωνίας Μοναχῆς, «Νεοπεντηκοστιανὸν στὴν Ἑλλάδα», Ἀθῆναι 1999· καὶ Νικολ. Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ ἐλευθερία», ὅπου εἰδικὰ εἰς τὰς σελίδας 233-262 παρατίθεται μιὰ δραματικὴ περίπτωσις ἀπανθρώπου καὶ ἀντισυνταγματικοῦ προσηλυτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Πεντηκοστιανῶν, ὅπου ἀποκαλύπτονται καὶ αἱ μυστικαὶ διασυνδέσεις καὶ ἀλληλοβοήθειαι μεταξὺ ὄλων τῶν Προτεσταντικῶν καὶ παραθρησκευτικῶν αἱρέσεων, εἰς βάρος τῆς ὁμαλῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς πνευματικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς σωματικῆς ὑγείας ὄλων τῶν Ἑλλήνων!

5) βλ. «Ἀναζητώντας τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν», Frank Schaefer, ἔκδ. Μακρυγιάννης 2000, σελ. 182-183, 247-248, 209-210, 227.

Τέλεισις τῆς Ἱερᾶς
Ἀκολουθίας
τῆς Ἀρτοκλασίας
ἀπὸ «ὀρθόδοξον»
Ἐπίσκοπον καὶ ἱε-
ρεῖς, παρουσία αἵρε-
τικῶν
συμπροσευχομένων.

ἐπίγνωσις τῆς προνοητικῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος... Ἱερουργήσαμε θεραπευτικὰς ἀκολουθίας καὶ συγκινηθήκαμε ἀπὸ τὶς ἱστορίες Χριστιανῶν ἐπαγγελματιῶν ἰατρῶν καὶ συμβούλων ὑγείας, καὶ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοὺς γιὰ περισσότερο ὀλιστικὰς προσεγγίσεις...⁷ **Ἱερουργήσαμε, λοιπόν, τὴν ἀληθινὴν θεραπεία ὡς ἓνα ζωντανὸ σημάδι τῆς νέας δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.**»

Ἀναφερόμενος εἰς τοῦτον τὸν συναγελασμὸν καὶ συμφυρμὸν ἁγίου καὶ βεβήλου καὶ πάσης αἵρετικῆς πλάνης, ὁ Νεοημερολογίτης εὐλαβῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Σαράντης Σαράντος ὀρθώτατα ἔγραψε:

«Ἀπὸ τὸ πολυσέλιδο ἔντυπο πρόγραμμα προσευχῶν (Worship Book) τοῦ συνεδρίου τοῦ ΠΣΕ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους ποὺ εἶχαν διαπίστευση - ἄδεια δηλαδὴ τοῦ συμβουλίου νὰ τὸ καλύπτουν - καὶ ἀπὸ σχετικὰς φωτογραφίες στὴν ἱστοσελίδα τοῦ Συνεδρίου, φαίνονται οἱ πολλὰς πρωινὰς καὶ ἀπογευματινὰς προσευχὰς (τραγουδία) στὶς ὁποῖες μετεῖχαν καὶ οἱ ὀρθόδοξοι. Οἱ Ἕλληνες οἰκουμενιστὲς ἐφήρμοσαν ἐπίσημα τὴ λειτουργικὴν τοὺς ἀνανεωτικὴν μετανεωτερικὴν ἀσέβεια ἀναμειγνύοντας τροπάρια τῆς ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας μὲ τραγουδάκια κοσμικο-προτεστάντικα μαζί μὲ Μυστικὰς εὐχὰς, ὅπως: “ἔλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις

ἡμῶν...”, ρίπτοντας τοὺς μυστικοὺς μαργαρίτες τῆς θείας Λατρείας μας στοὺς... ἀβάπτιστους αἵρετικούς.

Ἡ ψευδο-λειτουργικὴ χρῆσις τῶν θεοπνεύστων ὕμνων “Χριστὸς ἀνέστη”, “Φῶς ἰλαρὸν” καὶ “Τὸν Σταυρὸν Σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα” (τὸ τελευταῖο ἀπὸ ρωσικὴ χορωδία), ἡ ἀνάγνωσις πρὸ τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς τῆς μυστικῆς εὐχῆς ποὺ ὁ ἱερεὺς διαβάζει πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου (“ἔλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν...”), ἔδωκε στοὺς αἵρετικούς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ τροπάρια αὐτὰ καὶ οἱ εὐχὰς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι παρόμοια μὲ τὰ δικά τους τραγουδία καὶ τὶς προσευχὰς τοὺς· καὶ ὅτι μποροῦν νὰ ἐνταχθοῦν σὲ ὁποιαδήποτε πλαίσια προσευχῆς. Οἱ συμπροσευχῆς γενικῶς δὲν ἐπέτρεψαν στοὺς πλανημένους ἀδελφοὺς νὰ προβληματιστοῦν σχετικὰ μὲ τὴν κατοχὴ τῆς Ἀλήθειας. Πολὺ περισσότερο τὶς προτεστάντικες ὁμάδες ποὺ ἀποδέχονται τὴν ἀρσενικοποιία, τὸ λεσβιανισμό, τὶς παπαδίνες καὶ ἐπισκοπίνες, τὶς ἐνίσχυσε στὴν πλάνη τοὺς τὸ γεγονὸς τῆς πλήρους ἀποδοχῆς τοὺς καὶ τῆς ἀνοχῆς ἐκ μέρους τῶν ὀρθόδοξων στὸ νὰ ἀκούουν μηνύματα καὶ διδασκαλίαι ἀπὸ τὶς παπαδίνες τοὺς καὶ νὰ ἀποδέχονται τὴν διεύθυνση τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ἀπὸ μίαν προτεστάντισσα!

Ἡ τέλεσις τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῆς Ἀρτοκλασίας ἀπὸ ὀρθόδοξο ἱερέα, ἡ τέλεσις τοῦ Εὐχελαιίου τῆς παρουσίας ἑτεροδόξων καὶ ἡ παράλληλη τελετὴ “καθαγιασμοῦ” ἐλαίου ἀπὸ τοὺς προτεστάντες, ἡ χρῆσις μὲ ἔλαιον ποὺ

7) ὁ ὅρος «ὀλιστικός», «ὀλισμός» κ.λ.π. εἶναι καθαρὰ νεοεποχίτικος-ἀποκρυφιστικὸς καὶ παραπέμπει εἰς τὸν πανθεϊσμόν! πρβλ. «Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸν Ἐρησκειῶν καὶ Αἱρέσεων» ὡς ἄνω, σελ. 389-391 καὶ 697-699.

Στιγμιότυπον ἀπὸ
μίαν «θεραπευτικὴν
ἀκολουθίαν»
τῶν Πεντηκοστιανῶν,
ὅπου εἰς τὸ βάθος
διακρίνονται
καὶ «ὀρθόδοξοι»
ρασσοφόροι.

ἐπὶ τοῦτο ἔφεραν στὸ Συνέδριον ἀπὸ τὴν Παναγία τῆς Τήνου, **δημιούργησαν στοὺς προτεστάντες τὴν αἴσθησιν ὅτι ὅλα τὰ τελούμενα εἶναι παρόμοια καὶ ἐξ ἴσου ἀποδεκτά.**

Ἐπῆρξαν καὶ κάποιες εἰσηγήσεις προτεστάντων, ποὺ ἀναφέρονταν στὴ βοήθεια ποὺ μποροῦν νὰ προσφέρουν οἱ “εἰδικοί ἐπιστήμονες”, ψυχίατροι, ψυχοθεραπευτές, ψυχολόγοι, κοινωνικοὶ λειτουργοί, σύμβουλοι γάμου κλπ. σὲ κρίσιμες καμπές καὶ σὲ ὀριακές καταστάσεις τῆς ζωῆς, **παρακάμπτοντας τὸ ἱερὸ ποιμαντικὸ λειτουργήμα τῆς ἐξομολογήσεως, τοῦ ὁποίου τὴ λυτρωτικὴ δράση φυσικὰ ἀγνοοῦν οἱ ἄμοιροι Προτεστάντες.** Ἄκρως συγκινητικὴ ἦταν ἡ εἰσήγησις μιᾶς προτεστάντισσας κυρίας, ποὺ περιγράφει τὴν ἐμπιστοσύνη της στὴν ἐκκλησίαν της. Ὁ πάστορας της ὅμως μὴ ἔχοντας καὶ ὁ ἴδιος ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμη τῆς θείας Χάριτος τὴν παρέπεμψε στοὺς εἰδικούς ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι **ποτέ δὲν κατάφεραν νὰ θεραπεύσουν τὸ δύσκολο, ταλαίπωρο ἀλκοολικὸ σύζυγόν της, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τελικὰ διεζεύχθη κρατώντας ὑπὸ τὴν προστασίαν της τὰ παιδιὰ της.**

Τέτοια παραδείγματα πολὺ τὰ ζηλεύουν καὶ κάποιοι δικοὶ μας οἰκουμενιστές, αὐτοπαροπλιζόμενοι καὶ αὐτοεγκλωβιζόμενοι στὰ ἐνδοκοσμικὰ οὐμανιστικὰ μηνύματα σὰν τοῦ Συμβουλίου τοῦ ΠΣΕ, ἀνταλλάσσοντας τὴ θεία Χάρη τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως μὲ τὴν παραπομπὴ τῶν πιστῶν στοὺς φροῦδιστές “εἰδικούς ἐπιστήμονες” ».⁸

8) βλ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», φ. 1601, σελ. 5, ἄρθρον: «Τὸ μέγα ἔγκλημα».

ζ) ΚΑΙ... ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ!

Πολὺ μελάνι καὶ κόπον ἔχουν σπαταλήσει καὶ πάλιν οἱ Νεοσημερολογίται ἐν Ἑλλάδι κατὰ τῆς ἰνδουϊστικῆς πρακτικῆς τοῦ διαλογισμοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ διάφοροι συγκριτισταὶ Οἰκουμενισταὶ καὶ Νεοεποχίται συγκρίνουν καὶ παραβάλλουν μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους τρόπους προσευχῆς. Πλὴν, ὅπως οἱ ἴδιοι οἱ Νεοσημερολογίται προβάλλουν (ὡς π.χ. ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος εἰς τὸ βιβλίον του «διαλογισμὸς ἢ προσευχή;»), ὁ διαλογισμὸς συνδέεται μὲ τὴν πανθηροσκείαν, ὁδηγεῖ εἰς βαθεῖας ψυχικὰς διαταραχὰς καὶ εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δαιμονικῶν δυνάμεων.

Ἰδοῦ, ὅμως, ὅπου ἤλθε καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀμνηστεύσεως καὶ ἀποδοχῆς καὶ τοῦ διαλογισμοῦ ὑφ' ὅλων τῶν συνέδρων τοῦ Π.Σ.Ε.! Τοῦτο ἦτο δὲ φυσικόν, καθότι πλεῖστα νεοφανεῖς αἰρέσεις ἀποδέχονται τὸν διαλογισμὸν, ὁπότε ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Π.Σ.Ε., πλέοντα μακαρίως εἰς τὸν ἄνευ ὀρίων Οἰκουμενιστικὸν ὄχετόν, ἔπρεπε νὰ τὸν ἀσπασθοῦν καὶ αὐτόν!

Κάθε ἡμέρα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις συνέδριον προεβλήθη κάποιον δρώμενο-εἰσήγησι-προσευχῆ-μέθοδος, μὲ θέμα τὸν διαλογισμὸν!

Ὡς ἐπὶ παραδείγματι, τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἡ «αἰδεσιμωπάτη» Ἰέρεια Hilda Lind ἐπαρουσίασε ἓνα θέαμα «διαλογισμοῦ καὶ προσευχῆς, ὡς πνευματικῆς καθοδηγήσεως: **μία μελέτη στὴν πνευματικὴ καθοδήγησι, χρησιμοποιοῦντας διαλογισμὸν καὶ ἐσωτερικὴν προσευχὴν μὲ τὰ “μαργαριτάρια τῆς ζωῆς” (κομπολόι μὲ 18 χάντρες)!!**

Τι είναι αυτό πάλιν; Θα διερωτηθείτε όπωσδήποτε, αγαπητοί αδελφοί! Ίδου ή έξήγησις διά χειρός πάλιν του Άρχιμανδρίτου π. Σαράντου:

«...Θά πρέπει νά δείτε, ιδίους όμμασι, και ένα άγιοτικό ντοκουμέντο που λάβαμε από τό Συνέδριο του ΠΣΕ. Είναι οί “ιερές Πέρλες τής Ζωής”. Σέ δύο Συνάξεις μιá ίέρεια παρουσίασε στους νέους τις ένεργειακές ιδιότητες που βγαίνουν από τις Πέρλες. Θα μου πείτε: Δέν ντρέπεσαι νά μās ευτελίζεις την παρούσα έκδήλωση με αυτές τις δαιμονοανοησίες; Όμως, αυτές οί Πέρλες μās δίνουν την χαριστική βολή, για νά μη έχουμε πια καμιά έκτίμηση στο έργο του Συνεδρίου του ΠΣΕ, αφού ακόμα και ό διαλογισμός προπαγανδίστηκε εκεί μέσα, στο αυστηρά κλειστό και άστυνομοκρατούμενο Συνέδριο.

Ένας προτεστάντης Σουηδός επίσκοπος, ό Martin Lönnbeo, έμπνεύστηκε αυτό τό τρόπο έσωτερισμού και διαλογισμού, αφού όμολογεί ότι, ως προτεστάντες αντιδραστικοί σε κάθε παραδοσιακό θρησκευτισμό έχουν άπορρίψει όλα τά άπτά, συγκεκριμένα βοηθήματα υποτίθεται προσευχής, στην πράξη όμως διαλογισμού. Άλλωστε, δέν είναι τυχαίο ότι οί Πέρλες τής ζωής κατασκευάζονται στην Ίνδία. Από τις οδηγίες χρήσης του βιβλίου διαβάζουμε:

“Όταν τά δάχτυλά σου άγγίζουν τά μαργαριτάρια” και έννοει τις Πέρλες τής ζωής, “ό σφυγμός και ή άναπνοή σου μπορεί νά επιβραδύνονται. Όταν κοιτάξεις τά μαργαριτάρια διεκδικείς λίγο χρόνο για τον έαυτό σου. Αυτό μπορεί νά σε βοηθήσει νά βρείς τον έαυτό σου, νά βρείς τον άλλο άνθρωπο, νά βρείς τό Θεό”.

Αυτό δέν είναι διαλογισμός, αυτό δέν είναι Γιόγκα;

Θαυμάστε όλες τις πλευρές του Συμβουλίου του ΠΣΕ, τό παρόν διαλογιστικό πόνημα και άκόμη περισσότερο θαυμάστε τή χαύνωση των Όρθοδόξων συνέδρων, που έχαφταν τά υποπροϊόντα του Δυτικοευρωθρησκευτισμού του ΠΣΕ χωρίς καμιά αντίδραση. Αυτό τό ίσοπεδωτικό κλίμα κυριάρχησε στο Συνέδριο, αφού όπως έκ των πραγμάτων διαπιστώνεται, ή συνεχής έπιτήρηση του Συνεδρίου του ΠΣΕ από τά πονηρά πνεύματα ύπνωσε τους όρθοδόξους με τό άναισθητικό τής κοσμοευγένειας, τής κοσμο-

“Ο Οικουμενιστής Έπίσκοπος Θερμοπυλών Ίωάννης έν μέσω αίρετικών συμπροσευχόμενος. καταλλαγής και τής δαιμονοσυμφιλίωσης.»⁹

Άφήνομεν άσχολίαστα τά όρθώτατα λόγια του Νεοσημερολογίτου Άρχιμανδρίτου, παραθέτοντας έν συνέχεια ένα άκόμη δείγμα τής διαλογιστικής προκοπής των συνέδρων, όπως ό ίδιος και πάλιν περιγράφει όδυρώμενος:

« Ό συμφυρμός τους (σ.σ. των Προτεστάντων) με όλους τους Όρθοδόξους αντιπροσώπους κατά τή «μελέτη» τής Αγίας Γραφής, και ή άποδοχή έκ μέρους των Όρθοδόξων τής μεθόδου μελέτης, στέρησε για μιá άκόμη φορά τους έτεροδόξους από την ευκαιρία νά άκούσουν λόγο Όρθοδοξίας. Κάθε έλεύθερος άνθρωπος άνατρίαχιάζει, αν διαβάσει τις ειδικές οδηγίες επί τή βάσει των οποίων έγινε αυτή ή μελέτη: “Ένας σε κάθε Home group (κλειστό κύκλο μελέτης Αγίας Γραφής) διάβαζε κάποιους στίχους τής Αγίας Γραφής, άκολουθούσε κάποια περίοδος διαλογισμού - στοχασμού, και στη συνέχεια καθένας έλεγε δυνατά μιá λέξη ή φράση που τον έντυπώσισε, που τον “χτύπησε” ξαφνικά! Η διαδικασία επαναλαμβάνεται τρεις φορές. Οί οδηγίες λένε και ξαναλένε: “ No explanation is necessary. Comments are not advisable... This is a time for listening, not for discussion or debate... It is important not to start a debate on what people share” · δηλαδή: “Δέν χρειάζονται έξηγήσεις. Σχόλια δέν συνιστώνται... Είναι ώρα για νά άκοϋμε, όχι για συζήτηση ή αντιπαράθεση... Είναι σημαντικό νά μη άρχίσει διάλογος πάνω σε ό,τι χωρίζει τους ανθρώπους”!

Για ποιά “μαρτυρία” προς τους έτεροδόξους τολμούν νά μιλοϋν οί «Όρθόδοξοι» οικουμενιστές;»¹⁰

I.I.

Συνεχίζεται

9) αυτόθι. — 10) αυτόθι.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 13^{ΟΝ} ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Π.Σ.Ε. (9-16 ΜΑΪΟΥ 2005)

Ὁρθόδοξος κριτικὴ καὶ θεώρησις.

Γ'

η) ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΑΞΩΝ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ
ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ:
Η ΑΠΕΡΙΦΡΑΣΤΟΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΟΥ ΔΟΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ
ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ὄντως, ὄχι μόνον οὐδεμίαν μαρτυρίαν Ὁρθοδόξου Πίστεως πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους ἐπραγματοποίησαν οἱ ψευδορθόδοξοι Οἰκουμενισταί, ὄχι μόνον κατὰ πάντα ἐταυτίσθησαν καὶ ὠμοιώθησαν μὲ τὴν αἰρετικὴν πανσπερμίαν καὶ παραφροσύνην καὶ ἠρνήθησαν κατ' οὐσίαν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἀλλὰ καὶ ὁμοῦ ὡς καλὰ ἀδελφάκια διεκήρυξαν πολλάκις... τὴν ὑφισταμένην ἐνότητά των!! Καθὼς καὶ εἰς ἕτερον ἄρθρον τοῦ παρόντος φιλοξένου περιοδικοῦ ἐγράφη ὀρθώτατα εἰς προηγούμενα τεύχη¹, **χαρακτηριστικὸν τοῦ καλπάζοντος Οἰκουμενισμοῦ τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται νὰ κατανοήσωμεν βαθέως εἶναι, ὅτι ἡ ἔνωσις καὶ ἐνότης τὴν ὁποῖαν προβάλλει καὶ ἐπιδιώκει ὁ Οἰκουμενισμὸς, δὲν εἶναι ἔνωσις τύπου συνήθους, ὅπου τὰ διίστάμενα μέρη συμφωνοῦν καὶ ἐνώνονται. Εἶναι ἔνωσις εἰδικοῦ τύπου, ὅπου ἕκαστος κρατᾷ ὅ,τι φρονεῖ καὶ πιστεύει, ἐν ὀνόματι ἐνὸς ἀδογματίστου πλουραλισμοῦ καὶ μιᾶς ἀπεριορίστου θρησκευτικῆς ἀνοχῆς: τὰ χωρίζοντα ἔτσι δὲν ἀποτελοῦν ἐμπόδιον διὰ νὰ ἀποδεχθῶν καὶ κηρύξουν οἱ Οἰκουμενισταί ὅτι ἤδη εἶναι ἐνωμένοι, παρὰ τὴν πολυγνωμίαν καὶ πολυφωνίαν! Ἀντιθέτως μάλιστα, τὰ**

Μετὰ χειρῶν ἐνωμένων καὶ ὑψωμένων, χορεύοντες οἱ συνέδριοι ἐκδηλώνουν αἰσθητῶς τὴν ἐνότητά τους, ἄδοντες τὸ Προτεσταντικὸν ᾄσμα «Χοροπηδοῦμε εἰς τὸ φῶς τοῦ Κυρίου» («We are bouncing in the light of God»!)

χωρίζοντα καὶ αἱ παντὸς εἴδους διαφοραὶ καὶ διαφωνίαι ἀμνηστεύονται καὶ ἐξαγνίζονται, θεωρούμεναι -κατὰ τὴν βλάσφημον Οἰκουμενιστικὴν φλυαρίαν- «ποικιλία τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων» πού ἀνήκουν «στὸ ἴδιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου»!² Τοῦ κανόνος τούτου δὲν ἀπέτελεσε, βέβαια, ἐξαιρέσεις καὶ τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον.

2) βλ. «Ἐπίσκεψις», φ. 517, σελ. 10 - φ. 518, σελ. 15 - φ. 523, σελ. 12, δηλώσεις τοῦ (τότε) Ἑλβετίας Δαμασκηνοῦ.

1) φ. 50, σελ. 92 - φ. 55, σελ. 268 - φ. 56, σελ. 297.

Ὅντως, ποικιλοτρόπως τοῦτο ἐκηρύχθη - ὅπως ἦτο ἄλλωστε φυσικὸν καὶ ἐπόμενον- καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις 13ον Συνέδριον τοῦ τμήματος Ἱεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ Π.Σ.Ε., καθὼς πάντοτε γίνεται εἰς ὅλας τὰς ἀποφάσεις καὶ διακηρύξεις παρομοίων «παγ-χριστιανικῶν» Οἰκουμενιστικῶν συνεδρίων τουλάχιστον τὰ τελευταῖα 20 περίπου ἔτη, καὶ εἰδικῶς εἰς τὰ συνέδρια τοῦ Π.Σ.Ε. .

Θὰ ἀναφέρωμεν μερικὰ σχετικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ σχετικὰ κείμενα-εισηγήσεις-ἀποφάσεις τοῦ ἐσχάτου τούτου συνεδρίου, ἀρχῆς γενομένης ἐκ τοῦ ἐπισημωτέρου κειμένου-μηνύματος τοῦ συνεδρίου, τῆς «**ἐπιστολῆς ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς τὶς Χριστιανικὲς Ἐκκλησίας, δίκτυα καὶ κοινότητες**», εἰς τὴν ὁποίαν καὶ προηγουμένως ἀνεφέρθημεν.

α) Εἰς τὴν «ἐπιστολήν» αὐτὴν ἅπαντες οἱ σύεδροι (δηλαδὴ μαζὶ καὶ οἱ ψευδορθόδοξοι Οἰκουμενισταί) ὑπογράφουν διακηρύσσοντες ὅτι:

«Εἴμεθα μία ποικίλη ὁμάδα, ἀπὸ κάθε γωνία τοῦ κόσμου καὶ διάφορα ἔθνη καὶ πολιτιστικὰ περιβάλλοντα».

Ἴδου ἡ ὁμολογία των, ὅτι εἶναι ποικίλοι, διαφορετικοί. Συνεχίζουν ὅμως τὴν περὶ ποικιλίας ἐξηγήσιν:

«Ὁ ἱεραποστολικὸς χαρακτήρας τῆς Ἐκκλησίας (σ.σ. προσοχή: περὶ μιᾶς Ἐκκλησίας ὁμιλοῦν ἐδῶ, συγκροτουμένης ὅμως ἀπὸ πολλὰς «Χριστιανικὲς κοινότητες», καθὼς ἀμέσως διευκρινίζουν!) δοκιμάζει μία μεγαλύτερη παρὰ ποτὲ ἄλλοτε ποικιλία, καθὼς οἱ Χριστιανικὲς κοινότητες συνεχίζουν τὴν ἔρευνα γιὰ διακριτικὲς ἀπαντήσεις πρὸς τὸ Εὐαγγέλιο. Αὐτὴ ἡ ποικιλία εἶναι προκλητικὴ, καὶ μπορεῖ μερικὲς φορές νὰ μᾶς κάνει ἀνήσυχους. Παρόλ' αὐτά, ἐντὸς αὐτῆς ἔχουμε ἀνακαλύψει εὐκαιρίες γιὰ μία βαθύτερη κατανόηση τῆς δημιουργικῆς, προνοητικῆς, ἰαματικῆς καὶ συμφιλωτικῆς ἐργασίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος... Εἴμεθα εἰς ἱεραποστολὴ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔστειλε σ' ἓναν τεμαχισμένον καὶ ραγισμένον κόσμον».

Ἴδου ἡ ἀπερίφραστος ἀποδοχὴ καὶ ἀμνήστευσις τῆς ποικιλίας, μὲ τὴν διακήρυξιν ὅτι ὅλοι τους εἶναι ἐκ Θεοῦ, ὅλοι τους εἶναι παρὰ Θεοῦ σταλμένοι εἰς ἱεραποστολήν!

Ἐπόμενον εἶναι, λοιπόν, νὰ διακηρύξουν ἀμέσως καὶ τὸ ὅτι εἶναι ἐνωμένοι, ὅπως καὶ εὐθὺς γράφουν:

«Εἴμεθα ἐνωμένοι μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἴμεθα “κεκλημένοι μαζὶ ἐν Χριστῷ, ὥστε νὰ γίνουμε συμφιλωτικὲς καὶ θεραπευτικὲς κοινότητες”»!

β) Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς σκεπτικόν, μὲ περισσotέραν ὅμως τόλμην, θράσος καὶ ἀναίδειαν, ἀνέπτυξε τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν τελετὴν λήξεως εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Π.Σ.Ε. «Αἰδεσιμώτατος» (μὲ γραβάτα καὶ κοστουμί Κενυάτης Προτεστάντης) Σαμουὴλ Κόμπια.

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Π.Σ.Ε. ψευδοἱερεὺς Κόμπια διδάσκει βλασφημίας εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ἐνδεδυμένος προτεστάντικόν «ἐπιτραχήλιον»!

Εἰς τὴν ὁμιλίαν-κήρυγμά του μὲ θέμα: «**Διαλογισμός: Τὸ χάρισμα τῆς κατανόησης**» (τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἐμοιράσθη γραπτὸν εἰς ἅπαντας τοὺς παρευρισκομένους), ὁ ἐσκοτισμένος ἀρχι-προτεστάντης ἐπαρράλληλισε τὴν ἀπλὴν καὶ φυσικὴν ποικιλομορφίαν τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρωπίνου πλήθους κατὰ τὴν Ἁγίαν Πεντηκοστήν³, μὲ τὴν δογματικὴν ποικιλομορφίαν Πίστεως ποὺ ἔχουν μεταξὺ τους σήμερον οἱ διάφοροι καλούμενοι Χριστιανοί (δηλ. Ὀρθόδοξοι, Οἰκουμενισταὶ καὶ αἰρετικοί)!! Διαστρεβλώνων ἐκ προμελέτης τὴν συμβολικὴν καὶ οὐσιαστικὴν σημασίαν τῆς ἐορτῆς! Καθότι οἱ τότε ἐκ ποικίλων ἐθνῶν ἄνθρωποι ἐπίστευσαν εἰς ΜΙΑΝ, ΜΟΝΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΙΣΤΙΝ καὶ ἐσυμφώνησαν, ἐνῶ σήμερον ὅλοι αὐτοὶ οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχουν καὶ διατηροῦν καυχώμενοι μίαν ἀνεπανάληπτον «ποικιλίαν», ἓναν ἀτέρμονον συμφυρμὸν κάθε πνεύματος καὶ φρονήματος καὶ βλασφημίας, καὶ ὅμως συγχρόνως προχωροῦν εἰς ἑτερογενῆ ἔνωσιν!

3) Πράξ. β', 7-11.

Θαυμάστε πάλιν πῶς διαστρεβλώνουν «πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν»⁴ οἱ ἀναθεματισμένοι Προτεστάνται τὴν Θεόπνευστον Ἁγίαν Γραφήν, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀρνησιθεοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Οἱ δὲ συμμετέχοντες ἐν ἀγαλλιάσει εἰς τὰ συνέδρια αὐτά, Ὁρθόδοξοι-ὑποτίθεται- Ἱερωμένοι καὶ λοιποί, ὄχι μόνον δὲν κηρύσσουν τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς Προτεστάντας, ὡς μονίμως δικαιολογούμενοι ἰσχυρίζονται, ἀλλὰ ἀπαθεῖς ἀκροάζονται νὰ τοὺς διδάσκουν τοιαύτας βλασφημίας οἱ Προτεστάντες ψευδοῖερεῖς, ἀλλὰ καὶ γυναῖκαι ψευδοῖερεῖς! Τῶν ὁποίων εἰς τὸ παρὸν ἐν Ἀθήναις συνέδριον προΐστατο -ὡς γενικὴ πρόεδρος τοῦ συνεδρίου- ἡ «Αἰδεσιμωτάτη Ἱέρεια» τῆς Ἑνώσεως Βαπτιστῶν Ἀγγλίας Ρουθ Μπότομς (Ruth Bottoms)!!

Ἴδου καὶ μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα τῶν ἐν λόγῳ βλασφημιῶν τοῦ λόγου τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ Π.Σ.Ε. :

«Τὸ δῶρο τῆς κατανόησης δὲν κατήργησε τὴν ποικιλομορφία τοῦ πολυπληθοῦς κοινοῦ κατὰ τὴν Πεντηκοστή. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχασαν τὴν ταυτότητά τους, δὲν ἔπαψαν νὰ εἶναι Μῆδεις, Πέρσες, Ἑλαμίτες... Ὅχι, δὲν ἔγιναν τίποτε λιγότερο ἀπ' ὅ,τι ἦταν, ἔγιναν ἓνα μὲ ὄλους ὅσους ἄκουσαν καὶ ἀντιλήφθηκαν ὅτι ὁ Θεὸς ἦταν ζωντανὸς καὶ ἐνεργὸς... **Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ ἐμπειρία μας σὲ αὐτὸ τὸ συνέδριο γιὰ τὴν ἱεραποστολή. Κάθε μέρα ὅταν μαζευόμασταν γιὰ τὴ λατρεία, λέγαμε τὸ Πάτερ ἡμῶν, ὁ καθένας στὴ δική του γλῶσσα (σ.σ. ἰδοὺ πάλιν αἱ συμπροσευχαί, αἱ ὁποῖαι δῆθεν δὲν θὰ ἐγίνοντο, καθὼς ἐδήλωσαν εἰς τοὺς ἀφελεῖς οἱ Νεοημερολογίται Ἀρχιερεῖς πρὸ τοῦ συνεδρίου!). Μοιρασθήκαμε ἐμπειρίες ἀπὸ διαφορετικὰ πλαίσια...**

Ἔτσι ἐμπλουτίσαμε τὴν πνευματικότητά μας καὶ ἐμβαθύνσαμε τὴν κατανόηση τῆς ἐνότητάς μας μέσα ἀπὸ τὴν διαφορετικότητά μας. Ἡ πραγματικότητα τῶν ἰδιαιτεροτήτων μας ἔκανε τὸ καθολικὸ πιὸ ἰσχυρὸ καὶ σημαντικὸ.

Ἡ ἐνότητα τῆς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ μία ἐνότητα, βασισμένη σὲ μιὰ κατανόηση τοῦ ποῖος καὶ τί εἶναι ὁ Θεὸς καὶ τὸ ἔργο Του, στὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, στὴ ζωὴ μας, στὶς ἐκκλησίες μας καὶ στὶς χῶρες μας... Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ χαρμόσυνη ἀγγελία τοῦ

Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία ὅλοι ἔχουμε τὸ πρόνομιον νὰ ἀκοῦμε, καὶ ἡ ἐνότητα αὐτοῦ ποὺ ἀκοῦμε ὑπερβαίνει τὴ διαφορετικότητά μας. **Ὡς χριστιανοὶ εἴμασθε μέλη μιᾶς ἀδελφότητος ποὺ ξεπερνᾷ τὴν ἰκανότητά μας νὰ τὴν περιγράψουμε. Τὸ δῶρο τῆς κατανόησης ποὺ λαμβάνουμε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὑπερβαίνει τὴ λογικὴ καὶ τὴν διαφορετικότητά καὶ ἀποτελεῖ χάρισμα τοῦ πνεύματος τῆς ἐνότητος. Τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐνότητος τῆς ἀνθρωπότητος μέσα στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ...**

Ἄς φύγουμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπο μὲ ἀνανεωμένη τὴν ἐνέργειά μας ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ μὲ τὴν προσευχή, Ἑλθέ, Πνεῦμα Ἅγιο... βοήθησέ μας νὰ ξεπεράσουμε τὶς διαφορὰς μας καὶ ἐνοποιήσέ μας, παρὰ τὴν διαφορετικότητά μας, μὲ τὸ χάρισμα τῆς κατανόησης».

Τὸ μόλις παρατεθὲν τοῦτο κείμενον ἀποτελεῖ μίαν πλέον πανηγυρικώτατη καὶ ἐντεχνότατη διακήρυξιν τῆς Οἰκουμενιστικῆς «ἐν ποικιλίᾳ ἐνώσεως», περὶ ἧς ὁ λόγος, χαρακτηρίζοντας μάλιστα ὡς Ἁγιοπνευματικὰ χαρίσματα τὰς ποικίλας αἰρέσεις καὶ βλασφημίας!!

Ἐδῶ πρέπει παρεκβατικῶς νὰ σημειωθῇ, ὅτι μερικοὶ Οἰκουμενισταὶ διὰ νὰ δικαιολογήσουν ἀκριβῶς τὴν ἐν ποικιλίᾳ ἐνωσίν των ἀποδεικνύονται ἀκόμη τολμηρότεροι καὶ θρασύτεροι, καὶ βλασφημοῦν -οἱ παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων κατηραμένοι- ἀκόμη καὶ κατὰ τῆς Ἁγίας, Ὁμοουσίου καὶ Ζωοποιοῦ Τριάδος!! Παραλλήλιζοντες τὰς ἰδικὰς των περὶ ποικιλίας μωρολογίας πρὸς τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ Τριαδικὸς Θεὸς ἡμῶν εἶναι εἷς μὲν κατὰ τὴν φύσιν, ἔχει ὅμως τρεῖς ὑποστάσεις (=ποικιλία!!). Ἴδου, ἐπὶ παραδείγματι, ἀπόσπασμα βλασφημίου μηνύματος τοῦ κ. Βαρθολομαίου «πρὸς πάντα ἄνθρωπον καλῆς θελήσεως», κατὰ τὴν ἰγενικὴν συνέλευσιν τῆς «Διασκέψεως Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν» (κάτι παρόμοιον τοῦ Π.Σ.Ε.), εἰς τὴν Πράξαν τὸ 1992:

«Ὁ Θεὸς μὲν διὰ τῆς τριαδολογικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως καταξιώνει τὴν ἐν τῇ κτίσει θεοκατάστατον ποικιλίαν καὶ τὸν ἐν τῇ πολιτιστικῇ ζωῇ πλουραλισμόν, διὰ δὲ τῆς μιᾶς οὐσίας αὐτοῦ καλεῖ εἰς ἐνότητα ἀρραγῆ τὰ ἐπὶ μέρους τῆς ἐν τῇ κτίσει καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μνημονευθείσης ποικιλίας»!⁵

5) βλ. «Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», Β. Σταυρίδου-Ε. Βαρελλᾶ, Θεσ/κη 1996, σελ. 536.

γ) Προσέξτε ακόλουθως και τὸ ἐξῆς ἀποσπασμα ἐκ τοῦ δελτίου Τύπου τοῦ Π.Σ.Ε. τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ συνεδρίου, Κυριακὴν 3/15 Μαΐου, ὅπου δίδεται μία ὀλιγόλογος περιγραφή τῶν πεπραγμένων των:

«Μαρτυρία στὴν ποικιλία.

Τὸ 13ο συνέδριο παγκοσμίου Ἱεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ, συνελθὸν ἀπὸ 9 μέχρι 16 Μαΐου 2005 στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τοῦ Αἰγαίου στὴν Ἀθήνα, ἦταν μία μαρτυρία στὴν ποικιλία τῆς σὲ ὅλον τὸν κόσμον ἐξαπλωμένης θρησκείας ποὺ ἀνεπτύχθη ἀπὸ τὸ ἀποστολικὸ μῆνυμα. Ἐξερευνώντας πολλὰ σημεῖα ἐνότητος μεταξύ τους, οἱ 650 συμμετέχοντες ἐπιχείρησαν ἐπίσης νὰ ἐντοπίσουν τοὺς χωρισμοὺς τοῦ κόσμου...

Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ συνεδρίου ἦταν, διαφορετικὴ ἀπὸ ἄλλα οἰκουμενιστικὰ συμβούλια, ἀφήνοντας σημαντικὸ χρόνο γιὰ κοινὴ προσευχή... καὶ προάγοντας μία Ἐκκλησία ἢ ὁποῖα εἶναι ἀνοικτὴ σὲ ἀνθρώπους κάθε φυσικῆς καὶ πνευματικῆς κατάστασης. Παζάρια ἰδεῶν καὶ ἐμπειρίας μὲ τὸ Ἑλληνικὸ ὄνομα “συνάξεις”, ἔδωσαν μεγαλύτερες εὐκαιρίες νὰ ἐξετασθοῦν θέματα ἐκτὸς τῆς ἐπισήμου ἀτζέντας».

Εἰς τὸ συμπερασματικὸν τοῦτο κείμενον τοῦ ἰδίου τοῦ Π.Σ.Ε., εἶναι χαρακτηριστικὴ ἢ καὶ πάλιν ἐπικέντρωσις τοῦ ὅλου σκοποῦ τοῦ συνεδρίου, εἰς τὴν «ἐν ποικιλίᾳ μαρτυρίαν καὶ ἐνότητα»!

δ) Μήπως ὅμως μόνον ἐξ ἁλλοδαπῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τῆ πρωτοβουλία αὐτῶν μόνον ἐδημοσιεύθησαν τοιαῦτα κείμενα; Ὁχι. Καὶ οἱ ἡμεδαποὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος ἐκφρασταὶ ἀνεδείχθησαν!

Μὲ μεγάλα γράμματα τὸ δελτίον Τύπου τοῦ Π.Σ.Ε. τῆς 12ης Μαΐου πανηγυρίζει γράφοντας:

«Οἱ Ἕλληνες Ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες καλοῦν γιὰ ἐνδυνάμωσιν τῆς ἐνωμένης Χριστιανικῆς μαρτυρίας... “Ἡ Ἐκκλησία δὲν κλείνει τὰ μάτια τῆς στὰ φλέγοντα θέματα τῶν καιρῶν μας, θέματα ποὺ μποροῦν νὰ ἀντιμετωπισθοῦν ἀποτελεσματικὰ μόνον διὰ μέσου συντονισμένων προσπαθειῶν καὶ μίας ἐνωμένης Χριστιανικῆς μαρτυρίας”, δήλωσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χριστόδουλος στὴν διάρκεια συναντήσεως μὲ τὸν γενικὸ γραμματέα τοῦ Π.Σ.Ε. στὴν Ἀθήνα».

Ἦθοποιοὶ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ἀνεπαρέστησαν θεατρικῶς τὸ ἐκεῖθεν κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου! Διακρίνεται εἰς πρῶτον πλάνον ὁ ὑποδοῦμενος τὸν Ἀπόστολον!

ε) Ἐπίσης ὁ ἴδιος ὁ κ. Χριστόδουλος εἰς τὴν ὁμιλίαν ὑποδοχῆς ποὺ ἐποίησε τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Συνεδρίου, ἀνερουθρίαστα ἐτόνισε μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς:

«... Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑποδέχεται τὰ μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. ἀπὸ διάφορες περιοχὲς τοῦ πλανήτη, δίδοντας ἔμφαση στὴ σημασία ποὺ ἀποδίδει στὴν διεθνῆ Ἀδελφότητα τῶν Ἐκκλησιῶν ποὺ ὁμολογοῦν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα κατὰ τὰς Γραφάς, καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀγωνίζονται νὰ ἐκπληρώσουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν κοινὴν των κλήσιν στὴ δόξα τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος... Σήμερα ἐγκαινιάζεται πλέον μία νέα ἐποχὴ εἰς τὰς σχέσεις μεταξύ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας».⁶

Κοινὴν κλήσιν -κατὰ τὸν κ. Χριστόδουλον- ἔχουν ἢ Ὁρθοδοξία καὶ αἱ αἱρέσεις, καὶ ἀποτελοῦν μίαν ἀδελφότητα!!

ς) Τέλος, ὁμιλώντας ἐνώπιον τῆς ὀλομελείας τοῦ συνεδρίου ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐλαχίστους Ἕλληνας εἰσηγητὰς, ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Ἀθανάσιος Παπαθανασίου, ἀνέπτυξε καὶ αὐτὸς τὸν ὡς ἄνω ἀκραῖον -«φονταμενταλιστικόν»- Οἰκουμενιστικὸν τρόπον σκέψεως: τὴν νομιμοποίησιν κάθε δόγματος καὶ ἀπόψεως, διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς διαφορετικότητος ὡς μέρους τοῦ ὅλου, πρὸς συγκρότησιν μιᾶς νέου τύπου ἐπικοινωνίας (δηλ. ἐνώσεως)! Παραθέτομεν ἀποσπάσματα (ἐν μεταφράσει) ἐκ τοῦ σχετικοῦ δελτίου Τύπου τοῦ Π.Σ.Ε. μὲ τίτλον «Ἐπικοινωνία: μία ἀπάντησις στὴν πα-

6) βλ. «Τόλημη», φ. 52, σελ. 12 καὶ 17.

γκοσμιοποίηση», ἀφοῦ λόγω τῆς παρατεταμένης σιγῆς καὶ ἀποκρούσεως τῶν Νεοημερολογιτῶν εἰς τὰ περὶ τοῦ συνεδρίου, δὲν ἐστάθη δυνατόν νὰ εὐρωμεν ὅλην τὴν βλάβημον εἰσήγησιν τοῦ Καθηγητοῦ.

«Ἀντιμετωπίζοντας τὶς θεωρίες ποὺ βλέπουν τὴν παγκοσμιοποίηση σὰν ἓνα μονολιθικὸ χωνευτήρι ἀπὸ τὴν μία, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη σὰν ἀρχὴ τῆς πίστεως ὅτι κάθε ξεχωριστό, τοπικὸ, ἀνθρώπινο περιβάλλον ἔχει τὴν δική του ἀλήθεια, ὁ Καθηγητὴς Ἀθανάσιος Παπαθανασίου κάλεσε τὶς Ἐκκλησίες σὲ μιὰ κριτικὴ δημιουργικότητα πρὸς τὴν συμφιλίωση... Ὁ Παπαθανασίου ἔπειτα κάλεσε τὶς Ἐκκλησίες καὶ τὰ Ἱεραποστολικὰ σώματα στὸ συνέδριον τοῦ Π.Σ.Ε. νὰ ἐνισχύσουν τὴν κατανόησιν, ὅτι «αὐθεντικὴ ὕπαρξις» εἶναι ὅταν «ἡ διαφορετικότης δὲν εἶναι κάτι παράλληλον ἢ ἀντίθετον στὴν ταυτότητα κάποιου», ἀλλὰ ἓνα μέρος αὐτῆς... Συνεπῶς, συμφώνως πρὸς τὸν Παπαθανασίου, ἡ Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οὔτε μία ἔνωσις ἐπὶ μέρους στοιχείων, οὔτε ἓνας ἐπίγειος ὀργανισμὸς», ἀλλὰ πρέπει νὰ δώσῃ μιὰ καθαρὴ μαρτυρία σύμφωνη μετὰ τὴν κοινωνία τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ὑπάρξεως σὲ ἐπικοινωνία δὲν εἶναι οὔτε ἓνα ὁμογενοποιημένο «παγκόσμιον χωριό», οὔτε μιὰ ἀπλή ἀντιπαράθεσις διαφορετικῶν ξεχωριστῶν τοπικῶν ἀνθρωπίνων περιβαλλόντων».

Μέχρι καὶ τὴν Παναγίαν Τριάδα χρησιμοποιοῦν καὶ πάλιν οἱ ἀθεόφοβοι πρὸς δικαιολογίαν τῶν ἀσεβειῶν των!...

Θ) ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Θὰ ἦτο ἐλλιπὲς τὸ παρὸν ἄρθρον ἂν δὲν ἀναφερόμασταν εἰς τὰς -γνωστὰς καὶ συνήθεις δι' ἡμᾶς- παραπλανητικὰς καὶ ὑποκριτικὰς δηλώσεις τῶν ἐν Ἑλλάδι Νεοημερολογιτῶν Ἱεραρχῶν πρὸς ἀντιδρῶντας Νεοημερολογίτας. Ἡ ἐφημερὶς «Ἀπόφασις» τῆς 6ης Μαΐου ἔγραφε:

«Ἀπαντώντας σὲ δημοσιεύματα τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ὀργάνωσις «Σωτήρ», ὁ Ἀρχιεραρχὸς τῆς Ἱ. Συνόδου Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως Σεραφεῖμ, σὲ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐκδότη κ. Γεώργιο Καφούρο, ἐπαναλαμβάνει πῶς ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων στὸ Π.Σ.Ε. δὲν προδικάζει ἀλλοίωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, «οὔτε προδοσίαν ἐκ μέρους τῶν συμμετεχόντων ἐκπροσώπων

τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἐνῶ τυχόν συμπροσευχὴ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ Αἰρετικῶν συνέδρων ἀποκλείεται. Διευκρινίζεται πῶς γιὰ ὅλα τὰ Χριστιανικὰ δόγματα καὶ τὶς Ἐκκλησίες «ἔχουν συσταθεὶ ξεχωριστοὶ χώροι λατρείας...» (σ.σ. ἄλλο ψεῦδος! Ὅχι μόνον οὐδὲν τοιοῦτον ὑπῆρχε, ἀλλὰ καὶ ἐτυπώθη κοινὸ «βιβλίον Λατρείας» («Worship book») διὰ τὸ συνέδριον, τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ σύνοδροι ἐκράτουν συμπροσευχόμενοι, ὡς φαίνεται καὶ εἰς τὰς δημοσιευμένας φωτογραφίας ἐδῶ).

Τὸ κοινὸ Προσευχητάριον «Worship book» τοῦ συνεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ μιὰ σελίδα μετὰ τὸ Προτεσταντικὸν τραγουδάκι «Here I am Lord», τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ σύνοδροι συνέψαλλαν.

Ἀφοῦ ὑπενθυμίζουσι τὸν ἐκδότη τοῦ Σωτήρος, πῶς ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἐκ τῆς συστάσεως τοῦ Π.Σ.Ε. συμμετέχει σ' αὐτό (σ.σ. πρὸς ὄνειδος αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ὅσων τὴν ἀκολουθοῦν ἀκόμη!...), ἔπειτα ἀναφέρεται:

« Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς δίδει μαρτυρία τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν Πίστεως... Ἡ Ὁρθόδοξία οὐδέποτε ἐπροδῶθη παρὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἀντιπροσώπων τῆς στὸ Π.Σ.Ε., οἱ ὅποιοι ἦσαν πάντα πιστοὶ καὶ ὑπάκουοι στὴν Κανονικὴ Τάξιν καὶ τὴν Διδασκαλίαν τῶν Πατέρων... Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία οὐδόλως παραδέχεται τὴν ἰδέαν τῆς «ἰσότητος τῶν ὁμολογιῶν» καὶ οὐδόλως δύναται νὰ δεχθῆι τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν μορφήν κάποιας «διομολογιακῆς προσαρ-

μογῆς".». Αὐτὰ ἔγραφεν ἡ «Ἀπόφαση».

Μετὰ ὅμως τὰ ὅσα ἔχομεν ἀδιαφεύστως καὶ ἐκ πηγῶν ἐγκύρων ἀναφέρει καὶ καταγράφει ἐνταῦθα περὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ ἀσεβοῦς συνεδρίου, ἡ γελοιότης, ὑποκρισία καὶ ἀνεδαφικότης τοῦ ἀνωτέρω Νεοημερολογιτικοῦ ἐγγράφου -ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐν λόγῳ παναιρετικοῦ συνεδρίου- εἶναι τοσοῦτον πρόδηλη καὶ φανερή, ὥστε ἀφήνομεν τοῦτο ἀσχολίαστον καὶ ἔκθετον εἰς τὴν χλεύην τῶν νουνεχῶν καὶ εὐσεβῶν ἀναγνωστῶν.

Ἡ Νέα Μάκρη ὅπου ἔλαβε χώραν τὸ συνέδριον ὑπάγεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀττικῆς, ὅπου τοποτηρητῆς ἔχει ἀναλάβει -μετὰ τὴν ἐκπτώσιν τοῦ κ. Παντελεήμονος- ὁ Νεοημερολογίτης Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαος, ὁ ὁποῖος ὑπὸ τὴν ιδιότητά του αὐτὴν, μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ συνεδρίου ἐξέδωσεν Ἐγκύκλιον -ἀναγνωσθεῖσαν εἰς ὅλας τὰς ἐκεῖ ἐνορίας- εἰς τὴν ὁποίαν κατέκρινε τὸν ὄργανισμὸν τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ τοὺς Προτεστάντας. Πολλοὶ ἔσπευσαν νὰ ἐγκωμιάσουν πληθωρικῶς τὴν Ἐγκύκλιον, μέχρι καὶ ἡμέτεροι Πιστοί, πλὴν αὕτη προφανῶς ἐξεδόθη μὲ ἕναν πονηρὸν σκοπὸν: τὸν σκοπὸν τῆς κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ματαιώσεως τῶν ὁποίων διαμαρτυριῶν εἶχαν ἐτοιμασθεῖ οἱ Πιστοὶ νὰ ἐνεργήσουν καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συνεδρίου, εἰδικώτερον ὅμως κατὰ τὸν προκλητικὸν ἐκκλησιασμὸν τῶν ποικίλων αἰρετικῶν εἰς τοὺς Νεοημερολογιτικοὺς Ναοὺς τὴν Κυριακὴν τῆς λήξεως τοῦ συνεδρίου, 16ην Μαΐου (διότι καὶ τοῦτο εἶχε προγραμματισθεῖ ὑπὸ τῶν Νεοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι δῆθεν πουθενὰ καὶ εἰς τίποτα δὲν προδίδουν τὴν Ὁρθοδοξίαν, κατὰ τοὺς ὡς ἄνω ἰσχυρισμοὺς των!!).

Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ μεγάλη ὑποκρισία κρύπτεται ὀπισθεν τῆς κακῶς ἐγκωμιασθείσης Ἐγκυκλίου, ἡ ὁποία μὲ ἐξωτερικὸν ἔνδυμα μιᾶς φραστικῆς καὶ ἡμιτελοῦς καταδίκης τοῦ παναιρετικοῦ Π.Σ.Ε., προτρέπει τοὺς πιστοὺς «νὰ μὴ βγάλουν ἄχνα», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον!

Ἴδου μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα:

«Τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου, ἀρκετοὶ ἐκ τῶν συνέδρων θὰ ἐπισκεφθοῦν

ἐνορίες τῆς ἐπαρχίας μας, προκειμένου νὰ παρακολουθήσουν τὴν Θεία Λατρεία μας. Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι ἡ πιθανότητα νὰ διαταραχθεῖ ἡ λειτουργικὴ τάξις μας καὶ κάποιοι ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἐτεροδόξων νὰ ζητήσουν τὴν θεία Κοινωνία ἢ τὸ ἀντίδωρο δὲν εἶναι ἀμελητέα. Θὰ παρακαλέσω λοιπὸν τοὺς Ἱερεῖς μας νὰ ἔχουν μίαν ἰδιαίτην προσοχὴ αὐτῇ τῇ μέρᾳ...

Ἐμεῖς δὲν θὰ διώξουμε κανένα. Ἴσως βρεθοῦν στὸν δρόμο μας κάποιες κυρίες, ποὺ πιστεύουν πὼς ἔχουν τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης. Ἴσως ἔλθουν κοντά μας ἄνθρωποι ἀμφίβολοι καὶ μᾶς συστηθοῦν ὡς ἱερεῖς... Ἐμεῖς ἀμφισβητοῦμε μὲ σαφήνεια τὰ δῆθεν ἐκκλησιαστικὰ χαρίσματά τους, ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς προσβάλλουμε. Τὴν πλάνη τὴν ὁμολογοῦμε, ἀλλὰ τὰ πρόσωπα ποὺ τὴν ἐκφράζουν τὰ σεβόμεθα καὶ τὰ ἀντιμετωπίζουμε μὲ ἀξιοπρέπεια... Νὰ μὴ διαταραχθεῖ ἡ εἰρήνη τῆς μυστικῆς λατρείας μας. Νὰ μὴ νοθευθεῖ μέσα μας ἡ ὁμολογουμένη ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας...

Ἐμεῖς ὡς ἀνταποκριθοῦμε δίνοντας τὴν μαρτυρία μας καθαρὰ, ἀλλὰ καὶ μὲ φρόνημα τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης...

Ἀλλὰ καὶ ἡ εὐλογία, μέσα στὶς πολλὰς εὐκαιρίες τοῦ σύγχρονου ἰδεολογικοῦ πλουραλισμοῦ, νὰ καταθέσουμε τὴν μαρτυρία μας ὄχι ὡς μισσαλόδοξη ἐμμονὴ σὲ ἀνεπεξέργαστες ἰδέες, ἀλλὰ ὡς γενναιόφρονα ὁμολογία προσωπικὰ βιωμένων ἀληθειῶν, ποὺ δὲν τις ὑποστηρίζουμε γιὰ κινδυνεύουν, ἀλλὰ τις ὁμολογοῦμε γιὰ κινδυνεύουμε ἐμεῖς, εἶναι ἰδιαίτερα μεγάλη».⁷

Προσέξτε, φίλτατοι ἀναγνώσταί, πὼς ὀπισθεν ἀπὸ τὴν ὠραιοφανῆ γλῶσσαν τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ λυκοποιμένου, συνδυάζεται μίαν δῆθεν ἐμμονὴν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, μετὰ μιᾶς ἐντέχνως διατυπουμένης ἐντολῆς: «Δὲν θὰ διώξουμε κανένα» (οὔτε κἂν: «δὲν πρέπει νὰ διώξουμε» (προτρεπτικόν), ἀλλὰ τελείως καταφατικόν-προστακτικόν: «δὲν θὰ διώξουμε» ! «Δὲν θὰ τοὺς προσβάλλουμε» !!).

Ἐρωτῶμεν, παρακαλοῦντες διὰ μίαν σοβαρὴν ἀπάντησιν:

Ἡ δισχιλιετὴς ἡγιασμένη καὶ Ὁρθόδοξος Ἱερὰ Παράδοσις τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἡ ὁποία ἐπὶ βαρυτάταις Κανονικαῖς ποιναῖς προστάσσει εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν -καὶ

7) βλ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», φ. 1596, σελ. 1, 5.

εις ὅλας τὰς Ἀκολουθίας- νὰ διώχονται καὶ μὴ παρίστανται οἱ ἀβάπτιστοι αἰρετικοί, εἶναι λάθος; Μάλιστα εἰς τὸ β' μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐκδιώκονται ἀκόμη καὶ οἱ Κατηγούμενοι! Δὲν εἶχαν ἀξιοπρέπεια, οὐδὲ σεβασμὸν εἰς τὰ πρόσωπα τῶν αἰρετικῶν οἱ Θεοφόροι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀπέκλεισαν αὐστηρότατα τὴν ὁποιαδήποτε συμμετοχὴν αἰρετικῶν εἰς τὴν Θεῖαν Λατρείαν; Οἱ ἱεροὶ θεσμοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ διώχουν, διώχουν μακριὰ τοὺς αἰρετικούς, εἶναι ἀναξιοπρεπεῖς; Οἱ θεόπνευστοι Πατέρες οἱ ὁποῖοι πάσαις δυνάμεσι *urbi et orbi* ἀνεθεμάτιζαν καὶ ἀπέβαλλαν τοὺς αἰρετικούς -καὶ δὲν συνεκάλουν συνέδρια μετ' αὐτῶν καὶ δὲν συνυπέγραφαν αἰρετικὰς δηλώσεις- δὲν εἶχαν σεβασμὸν εἰς τὰ πρόσωπα;

Ναί, αὐτὰ τὰ ἀπόβλητα καὶ βλάσφημα συμπεράσματα προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐγκύκλιον νέας οἰκουμενιστικῆς ἐποχῆς καὶ ἀποστατικῆς πνεύματος!

Καὶ ὄντως, οἱ Νεοημερολογίται ἠγέται ἀπεκοίμησαν ἀποτελεσματικὰ τὰ ἀφελῆ των πρόβατα, τὰ ὁποῖα -πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων- ἐτήρησαν καὶ τηροῦν σιγὴν ἰχθύος καὶ ἀμεριμνίαν τέττιγος (τζιτζικός)!!

Εἰς τοῦτο συνετέλεσαν καὶ δύο ἀκόμη ἀξιοπερίεργα γεγονότα. Πρῶτον, ἡ «θεολογικὴ ἡμερίδα» ποὺ ὀργάνωσαν εἰς τὸ Πολεμικὸν Μουσεῖον «συντηρητικοί» Νεοημερολογίται Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ συνεδρίου τὸ ἀπόγευμα, ὁμιλοῦντες ἀκίνδυνα καὶ ἰδιωτικὰ κατὰ τοῦ Π.Σ.Ε., κατὰ τὰς ἰδίας ἀκριβῶς ὥρας ποὺ οἱ σύεδροι τοῦ Π.Σ.Ε. ἐξῆλθον διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τὸν αὐστηρῶς ἀστυνομούμενον καὶ ἀπρόσιτον χῶρον τοῦ συνεδρίου τῆς Νέας Μάκρης (ὅπου ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθει κάποιος δίχως συστατικά...), καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον διὰ νὰ τελέσουν τὴν πρώτην καὶ τελευταίαν δημοσίαν καὶ ἀνοικτὴν συγκέντρωσιν καὶ σύναξιν των, ὅπου φυσικὰ ὁ κίνδυνος ἀποδοκιμάσεως καὶ ἀντιδράσεως ὑπὸ τῶν Πιστῶν ἦτο σαφῶς μεγαλύτερος, παρὰ τὴν ἰσχυρὰν ἀστυνόμευσιν! Γιατὶ ἀκριβῶς τὰς ἰδίας ὥρας δὲν ἄφησαν ἐλευθέρους τοὺς Πιστοὺς, ἀλλὰ τοὺς ἐκλείσαν εἰς τὸ Πολεμικὸν Μουσεῖον;

Δεύτερον, ἡ μυστηριακὴ σιωπὴ καὶ ἀποκρυφισ ποὺ τηροῦν μέχρι καὶ σήμερον, πέ-

ντε μῆνες μετὰ -καὶ ποὺ ἐνθυμίζει συνωμοσία καὶ προδοσία- σχεδὸν ἅπαντες οἱ Νεοημερολογίται Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοί, ἔχοντας ἀφήσει κατὰ μέγιστον μέρος ἀνενημέρωτον τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ τι τέλος πάντων ἔγινεν εἰς τὸ συνέδριον, μέσα εἰς τὴν ἔδραν μας! Πῶς νὰ ἐξηγήσει κάποιος τὴν ἀξίαν πολλῆς ἀπορίας αὐτὴν σιγὴν τοσοῦτων λαλίστατων Νεοημερολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι πρὸ τοῦ συνεδρίου ἐφώναζαν καὶ ἀπειλοῦσαν, νῦν δέ, μετὰ τὰ τόσα καὶ τόσα δυσσεβῆ πεπραγμένα... σιωποῦν παραλόγως;

Εἶδαμε ἄρθρα γενικόλογα περὶ τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ ἐκτὸς θέματος ὄντα, ἀλλὰ πλὴν μόνον τοῦ προαναφερθέντος ἀξιολόγου ἄρθρου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Σαράντου (τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπέφυγε νὰ ἀναφερθεῖ εἰς τὰ αἰρετικὰ κηρύγματα καὶ ὁμόφωνα ὑπεγραφέντα δυσσεβῆ κείμενα τοῦ συνεδρίου, καὶ δὲν ἦτο καθαυτὸ ἄρθρον, ἀλλὰ εἰσήγησις εἰς «θεολογικὴν ἡμερίδα» ἐν Θεσσαλονίκῃ μετὰ τὸ συνέδριον τοῦ Π.Σ.Ε.), οὐδὲν ἕτερον δημοσίευμα εἶδαμεν περὶ τῶν δυσσεβῶς πεπραγμένων τοῦ συνεδρίου, μετὰ ἀπὸ τόσου μῆνας!

Δεδομένον ὅτι καὶ τὰ Ἑλληνικὰ Μ.Μ.Ε. οὐδὲν οὐσιαστικὸν ἐπαρουσίασαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συνεδρίου καὶ μετὰ, ἕως καὶ σήμερον, κατανοεῖ κανεὶς τι εἶδους Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Πολιτικῆς συνωμοσίας σιωπῆς ἐπικρατεῖ, διὰ νὰ μὴν ἀφυπνισθῇ ὁ προδωμένος Λαός! Ἀλλὰ συνωμοσία σιωπῆς ἐπίτηδες ἐπικρατεῖ μονίμως καὶ εἰς ὅλας τὰς ριζοσπαστικὰς ἐνεργείας τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὡς οἱ ἴδιοι ἐνίστε παραδέχονται αὐτοελεγχόμενοι: «Ὁ Ὁρθόδοξος λαὸς δὲν γνωρίζει τίποτε γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν... ἀλλ' ἴσως εἶναι τυχερὴ ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις ὅτι ὁ ὀρθόδοξος πληθυσμὸς δὲν γνωρίζει τί γίνεται (πράγματι) στὴν Γενεύη».⁸ Ὁ Οἰκουμενιστὴς αὐτὸς ἀσφαλῶς ὑπονοεῖ, ὅτι στηρίζονται εἰς τὴν ἄγνοιαν τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἂν ἐνημερωθεῖ διὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅλον τὸ προδοτικόν τους ἔργον θὰ καταλυθῇ βιαίως!

Προφανῶς ἐπισειόνται δὲ καὶ ἀπειλαὶ εἰς ὅσους Νεοημερολογίτας τολμήσουν νὰ μιλήσουν, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς ἀδόξως λαξιάσης ἀνιέρου διώξεως τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση.

Συνεχίζεται
I.I.

8) Λόγος Τρανσυλβανίας κ. Ἀντωνίου, βλ. «Ἐκκλησία», φ. 13/1-15/9/94, σελ. 500α)

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 13ΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Π.Σ.Ε. (9-16 ΜΑΪΟΥ 2005)

Ὁρθόδοξος κριτικὴ καὶ θεώρησις.

Α΄

Ι) ΟΛΙΓΑΙ ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ

Ἐν τούτοις, γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Πιστοὶ παρέστησαν διαμαρτυρόμενοι καὶ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τοῦ συνεδρίου ἔξω ἀπὸ τὸν ἰσχυρῶς ἀστυνομευόμενον χῶρον τοῦ συνεδρίου τῆς Νέας Μάκρης, οἱ ὅποιοι μάλιστα ἐνίστε ἔδωσαν τὴν καλὴν ὁμολογίαν εἰς μερικὸς Προτεστάντας, οἱ ὅποιοι ἐξερχόμενοι τοῦ συνεδρίου, ἐρωτοῦσαν αὐτοὺς διατὶ φωνάζουν καὶ διαμαρτύρονται καί... δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ προσευχηθοῦν!

Τὴν δὲ πρώτην ἡμέραν τοῦ συνεδρίου, μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ὀργανώσεως «Ὁ Σωτῆρ» ἐσταμάτησαν τὸν Νεοσημερολογίτην Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χριστόδουλον, πὺ εἶχε προσέλθει γιὰ νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν λόγον ὑποδοχῆς πὺ περιεγράψαμε, καὶ τὸν ἐκλιπαροῦσαν νὰ μὴν εἰσέλθῃ εἰς τὸ συνέδριον τῶν αἰρετικῶν, ἀλλὰ νὰ φύγῃ, θυμίζοντάς του τί ἐστὶ Οἰκουμενισμὸς, παλαιότερας (ὑποκριτικὰς ἀσφαλῶς) σχετικὰς δηλώσεις του καὶ τὴν σημερινὴν κατάπτωσίν του. Φυσικὰ δὲν ἐπέτυχαν τίποτα, οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ ματαιώσουν κενόδοξα Ἀρχιεπισκοπικὰ σχέδια πρὸ πολλοῦ ὄραματισθέντα καὶ ἐπισήμως ὀργανωθέντα...

Τὴν Κυριακὴν 3/16 Μαΐου, ἡμέραν -ὡς προείπομεν- «ἐκκλησιασμοῦ» τῆς αἰρετικῆς πανσπερμίας, Προτεστάνται ἐπῆγαν καὶ εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Εἰσελθὼν Νεοσημερολογίτης πιστὸς καὶ ἐνημερωθεὶς ποῖοι ἦσαν οἱ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ξένοι καὶ ἄγνωστοι,

διεμαρτυρήθη ἀγανακτισμένος εἰς τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὸ παγκάρι τῆς εἰσόδου, λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀνακοινωθῆ ἢ τῶν αἰρετικῶν ἔλευσις, ὥστε νὰ γνωρίζουν οἱ Πιστοὶ καὶ νὰ μὴν ἔλθουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ ἀπάντησις ἦτο... προπηλακισμὸς, χειροδικία κατὰ τοῦ διαμαρτυρηθέντος καὶ βία ἐκβολὴ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ναοῦ!

Κατὰ δὲ μαρτυρίαν αὐτόπτων μαρτύρων, ἢ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Παναγίας τῆς Ἐλευθερώτριας ἦτο δακρυσμένη, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς αἰρετικῆς εἰσβολῆς τοῦ κυριακάτικου ἐκείνου πρωῒνου.¹

Ἐπίσης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὡς ἄνω θεολογικῆς ἡμερίδας τῶν Νεοσημερολογιτῶν (καθὼς ἔγραψε τὸ παρὸν περιοδικὸν εἰς προηγούμενον φύλλον του²), «γνήσιος Ὁρθόδοξος ἀδελφὸς λαβὼν τὸν λόγον καὶ ὁμολογήσας ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Νεοσημερολογικὴν συναγωγὴν, ἠρώτησεν εὐγενῶς διατὶ -ἐπιτέλους- οἱ «συντηρητικοί» Νεοσημερολογίτες Κληρικοὶ δὲν κάμουν τὸ πρῶτον Πατερικόν -ἐν ἔργοις καὶ ὄχι μόνον ἐν λόγοις- βῆμα κατὰ τῆς καὶ ὑπ' αὐτῶν καταγινωσκομένης παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἦτοι τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τῶν Οἰκουμενιστῶν ποιμένων, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Πάτριον ἡμερολόγιον· διατὶ δὲν κάμουν, ἔστω, ἓνα πρῶτο βῆμα; Ἀπῆντησε ὁ Πανοσιολογιώτατος π. Σαράντης Σαράντος, λέγων περίπου τὰ ἑξῆς: «Δυστυχῶς δὲν

1) πρβλ. περιοδικὸν «Ἁγ. Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης», φ. 210, σελ 18.

2) βλ. περιοδικὸν «Ο.Π.Σ.», φ. 55, σελ. 275.

Οἱ σύεδροι παρακολουθοῦντες τὴν τελετὴν λήξεως τῶν συνεδριάσεων εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται οἱ δύο «ὀρθόδοξοι» ἐπίσκοποι τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, Νιγηρίας Ἀλέξανδρος καὶ Μπουκόμπα Ἰερώνυμος.

ἔχομεν τὸ ἀναγκαῖον θάρρος. Τὸ μόνον ποὺ μποροῦμε τώρα νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ ἐνημερώνομε τὸ ποίμνιον διὰ τὴν πανώλεθρον αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ νὰ τὸ προτρέπομε νὰ μὴ τὴν ἀκολουθεῖ».

Ἐκ τῆς εὐστόχου αὐτῆς ἐρωτήσεως καὶ τῆς εἰλικρινοῦς ἀπαντήσεως, μερικοὶ παρόντες Νεοημερολογίται πιστοὶ ἀφυπνίσθησαν, καὶ ἐσκέφθησαν ὅτι ἡ θέσις των, τὰς τραγικὰς ὥρας ἐκεῖνας, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐκεῖ, ἀλλὰ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον πρὸς ἀποδοκιμασίαν τοῦ Π.Σ.Ε., τῶν συνέδρων του καὶ τῶν προδοτῶν ποιμένων των. Ἔσπευσαν λοιπόν, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ εἰσέλθουν, καθότι ὁ χῶρος ἦτο ἤδη καὶ πάλιν ἀποκλεισμένος καὶ αὐστηρῶς ἀστυνομοφυλασσόμενος.

Εἶχαν ὅμως εἰσέλθει ἀπὸ νωρὶς εὐάριθμοι γνήσιοι Ὀρθόδοξοι πιστοί, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὸν κίνδυνον τῆς συλλήψεως ἐπερίμεναν νὰ τελειώσουν οἱ σύεδροι τὸ πρόγραμμα τῶν συμπροσευχῶν τους³, καὶ εἰς τὸ τέλος συγχρόνως ὅλοι ὁμοῦ τοὺς ἀπεδοκίμασαν ὅλους γεγωνωτέρᾳ φωνῇ, ὅποτε προέκυψε πανικὸς καὶ βιαία ἔξοδος τῶν αἰρετικῶν, οἱ

3) Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τελευταίας αὐτῆς τελετῆς οἱ σύεδροι συνέψαλλαν μὲ ὄδηγόν τὸ προαναφερθὲν -εἰς διαφόρους γλώσσας- «Worship book» (μέχρι καὶ μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ χορούς) πλῆθος Παπικῶν καὶ Προτεσταντικῶν τραγουδιῶν «θρησκευτικῶν» καὶ Gospels, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ Ὀρθόδοξον «Χριστὸς Ἀνάστη»!

ὁποῖοι τελικῶς χάριτι Θεοῦ, ἔλαβαν κάποια σαφῆ μηνύματα πόσον ἀνεπιθύμητοι εἰς τὴν πραγματικότητα ἦσαν, καὶ ὄχι καλοδεχόμενοι, ὅπως ἐντελῶς αὐθαίρετα καὶ αὐτόκλητα ἐτόλμησε νὰ εἶπει εἰς τὸν λόγον του ὁ κ. Χριστόδουλος «ἐκ μέρους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος»!!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ ἀρμοδιώτερος ἐπίλογος γράφεται μὲ αὐτούσια τὰ λόγια τοῦ προλόγου τοῦ παρόντος ἀρθρου⁴, πρὸς κατάλληλον γενικὴν περιγραφὴν τῶν διαδραματισθέντων εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἀποστατικὸν συνέδριον τῆς ἐπιτροπῆς Ἱεραποστολῆς τοῦ Π.Σ.Ε.: «**Ἀναβίωσις μιᾶς ἀντιθέου Βαβέλ. Ἀχαλίνωτος ἀποστασία. Ἀπεριόριστος ἀνάμιξις καὶ ὀριακὸς συγκρητισμὸς. Προγραμματισμένη προδοσία. Τελεία ὕβρις καὶ ταπείνωσις τῆς νομιζομένης «Ὀρθοδοξίας». Ἄλωσις τῆς πάλαι ποτὲ Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος καὶ θρίαμβος τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ συμφυροῦ. Ἀδιάντροπος ὑποκρισία ψευδορθοδόξων ταγῶν. Βδέλυγμα ἀρνησίχριστον ἐστὼς ἐν τόπῳ ἀγίῳ. Θρίαμβος τῆς παμπροτεσταντικῆς φρενοβλαβείας, ἀπόδειξις δὲ τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἀθλιότητος καὶ αἰρετικῆς ἐξάρσεως».**

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς καινοτομίας κ. Χριστόδουλος εἰς τὰ ὀλίγα ἔτη τῆς θητείας του ἀνεδείχθη πιστὸς ὑπῆκοος καὶ δοῦλος τοῦ ὀλεθρίου Οἰκουμενισμοῦ. Ἐκπληρώνων ἴσως καὶ προὑποσχεθέντα σχέδια διὰ τὴν ἀνάρρησίν του, ἱκανοποιῶν δὲ διὰ τῆς διεθνοῦς προβολῆς καὶ τὴν παγκοίνως ὁμολογουμένην ὑπέρομετρον κενοδοξίαν του, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐπέτυχεν ἐν Ἑλλάδι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ 80 ἔτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ οὐδεὶς εἶχεν ἐδῶ πετύχει: τὴν εἰσβολὴν καὶ προσβολὴν ὑπὸ τῶν δύο κέντρων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ: Παπικῆς ἐξουσίας καὶ Προτεσταντικῆς πανσπερμίας· ποῦ; Εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν χώραν, ἡ ὁποία παρὰ πάντων μέχρι πρό τιος ἐθεωρεῖτο (δικαίως ἢ ἀδίκως, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος) ὡς ἀπὸ τὰς πῖδ συντηρητικὰς κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

4) αὐτόθι, φ. 55, σελ. 261.

Τώρα όμως, πιπτόντων, σιωπώντων και ὑποκυπτόντων τῶν «συντηρητικῶν», σκεφθεῖτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐν Οἰκουμενισμῷ ἀπελευθέρωσιν τῶν «προοδευτικῶν»!...

Οἱ Οἰκουμενισταί, ὡς πλανηθέντες προδότηι ἢ καὶ συνειδητοὶ πράκτορες, τὴν δουλειὰ τους κάμουν, τὸ σχέδιόν τους ἀκολουθοῦν. Τὸ θέμα εἶναι: ἔμεῖς καὶ ὅλοι αὐτοὶ ποῦ ἰδεολογικῶς διαφωνοῦν μετὸν Οἰκουμενισμὸν (καὶ οἱ ἐκ τοῦ χώρου τοῦ νέου ἡμερολογίου), τί ποιοῦμεν; Τί ἀγῶνας κάνωμεν, διὰ νὰ ἀναχαιτίσωμεν τὴν Οἰκουμενιστικὴν ὁρμὴν, ὅπως οἱ ἀνέκαθεν Ὁρθόδοξοι ἀναχαιτίζαν -θυσίας πολλαῖς καὶ αἱματηραῖς- τὴν ἐκάστοτε αἵρετικὴν προσβολὴν καὶ ἀπειλήν;

Ἡ ἔγκυρος Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ἀναφέρει μύρια παραδείγματα, ὅπου ἡ διακήρυξις ἐνὸς καὶ μόνου αἵρετικοῦ κηρύγματος, ἢ ἡ ὑπογραφή μιᾶς καὶ μόνης αἵρετικῆς ὁμολογίας, ἦτο ὑπεραρκετὴ, ὥστε τὰ πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων Ἱερωμένων καὶ Λαϊκῶν νὰ διακόψουν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοὺς αἵρετικὰ κηρύσσοντας καὶ γράφοντας. Ἔτσι διεσώθη καὶ ὑπερίσχυσε σταδιακὰ καὶ μετὰ ἀνεκδιηγήτους ἀγῶνας ἡ ὀρθὴ Πίστις ἐναντίον Ἀρειανῶν, Νεστοριανῶν, Μονοφυσιτῶν, Εἰκονομάχων, φιλοπαπικῶν καὶ λοιπῶν αἵρετικῶν, καὶ ὄχι μετὰ ὑποχωρήσεις καὶ ἀκριαιρισμούς.⁵

Σήμερον ἔχομεν περισσότερον ἀπὸ 80 ἔτη καὶ προφορικῆς καὶ γραπτῆς καὶ τηλεπικοινωνιακῆς διακηρύξεως τοῦ βλασφήμου καὶ ἀντιχριστοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἰδικὰ δὲ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν αἱ διακηρύξεις αὐταὶ τῶν ψευδορθοδόξων ἡγετῶν εἶναι διαρκεῖς, ἐπίσημαι, ἐπίμοναι, ἀμετανόηται καὶ τοσοῦτον ἀρνησίχρισται, ὥστε ἐξῆλθον πρὸ πολλοῦ τῶν ὀρίων τῆς παναιρέσεως, καὶ διαμορφώνουν πλέον τὴν μετανευτερικὴν πανθηρσκειάν, ὡς οἱ πάντες καλῶς γνωρίζομεν.

Ἐρωτῶμεν:

Ποῦ αἱ ἀποκηρύξεις τῶν εὐσεβῶν;

Ποῦ αἱ διακοπαὶ μνημοσύνου καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας τῶν προ-

5) πρβλ. «περὶ Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καὶ μνημοσύνου καὶ τοῦ σχετικοῦ αὐτοῖς ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Α' καὶ Β' Ἀγίας Συνόδου», ἐκδ. περιοδικοῦ «Ἁγ. Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης» 1993, σελ. 23-40 καὶ 53-62.

Ἡ αἵρετικὴ προσευχητικὴ λατρεία εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον περιεῖχε καὶ Ἑλληνικὰ τραγουδάκια μετὰ μπουζούκια, πρὸς τέρψιν τῶν ἐκ πάσης φιλῆς συνέδρων!

δοτῶν Ἐπισκόπων ὑπὸ τῶν θελόντων Ὁρθοδοξεῖν;

Ποῦ ὁ ἔμπρακτος διαχωρισμὸς τῶν εὐθυνῶν καὶ αἱ ἀποτειχίσεις;

Ποῦ ἡ ἔως αἵματος ἄμυνα καὶ καταδίκη τῆς μιαρᾶς καὶ ἀντιχριστοῦ αἱρέσεως;

Δυστυχῶς, μόνον λόγια, λόγια ἀνώδυνα καὶ πολλά, ἐνίοτε ὑποσχόμενα, ἄλλοτε ἀπειλοῦντα, οὐδὲν δὲ τελικῶς ποιοῦντα! Λόγια, μόνον λόγια! Ἐξαιρέσεις ὀλίγοι καλοπροαίρετοι Λαϊκοί, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς φωτίζει καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀληθῆ εὐσέβειαν.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας πληροῦνται δραματικὰ καὶ πάλιν οἱ Ἀποστολικοὶ λόγοι: «*Ὅμως μέντοι καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους οὐχ ὁμολόγουν, ἵνα μὴ ἀποσυναγωγοὶ γένωνται· ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον, ἢπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ*»⁶.

Δυστυχῶς, ἡ μεγάλη ἀντίστασις καὶ ἐξέγερσις πιστοῦ Κλήρου καὶ -κυρίως- Λαοῦ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐμπράκτου εἰσβολῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς ἀλλαγῆς, ἐδημιούργησε μὲν πανικὸν εἰς τοὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ ἐπὶ πολὺ ἐτροχοπέδησε τὰ μεγαλεπήβολα σχέδιά των, πλὴν δὲν εἶχεν ἀνάλογον συνέχειαν. Ἐκτοτε ἐβασίλευσεν εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι θρησκευομένους ἡ δειλία, ἢ ἔλλειψις αὐτοθυσίας, ἢ αὐταρέσκεια, ἢ κενοδοξία, τὸ κοσμικὸν συμφέρον, τὸ «βόλε-

6) Ἰωάν. ιβ', 42-43.

Ἀνάγνωσις ἀγιογραφικῶν χωρίων μετὰ τὴν συνοδίαν μουσικῶν ὀργάνων.

μα», ὁ «ὠχαδελφισμός». Καὶ βεβαίως τὴν μεγαλυτέραν εὐθύνην φέρουν οἱ Κληρικοὶ καὶ οἱ Μοναχοί, οἱ γινώσκοντες.

Τοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων κινδυνεύοντος κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ βου αἰῶνος ὑπὸ τῶν Μονοφυσικῶν, οἱ ὅποιοι ἐξεβίαζαν τὸν Ὁρθόδοξον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Ἰωάννην νὰ ἀναθεματίσῃ τὴν Ἁγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν Δ' Σύνοδον, καὶ μελλούσης νὰ συγκληθῇ διὰ τοῦτον τὸν σκοπὸν τοπικὴ Σύνοδος, ὁ τῆς ἐρήμου πολίτης Σάββας ὁ ἡγιασμένος ἀφήνει τὴν ἔρημον διὰ τὴν κινδυνεύουσαν πίστιν. «*Δεκακισχίλιοι Μοναχοὶ ἠκολούθησαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Λαύρας καὶ ἄλλων Μονῶν, διὰ τοῦ Χειμάρρου τῶν Κέδρων εἰς Ἱερουσαλήμ, καθ' ἣν ἡμέραν Κυριακὴν περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔφθασαν, συγκεντρωθέντες ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὅπου ἐμελλεν νὰ συγκληθῇ ἡ Σύνοδος*»⁷. Τὸ ἀποτέλεσμα; Φοβηθέντες οἱ Μονοφυσῖται καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς ἄρχοντες τὸ πλῆθος τῶν Μοναχῶν καὶ τοῦ πιστοῦ Λαοῦ, ὁμοφώνως μετὰ τοῦ Πατριάρχου κραυγαζόντων: «*Εἴ τις οὐ δέχεται τὰς τέσσαρας Συνόδους, ὡς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια, ἔστω ἀνάθεμα*», ἐσιώπησαν οἱ αἰρετικοὶ καὶ κατασχυνθέντες ἔφυγαν ἡσύχως⁷.

Ἄς ποιήσωμεν τὴν ἀνάλογον σύγκρισιν.

Τῆς ἀντιθέου παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐχούσης τὰ σκῆπτρα ἐπὶ πολλοῖς ἔτεσι, διὰ πρώτην φορὰν μετὰ πολλὰς ἐκατονταετηρίδας ἔρχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κη-

Ὁ Οἰκουμενιστὴς ἐπίσκοπος Νιγηρίας Ἀλέξανδρος ὁμιλῶν ἐνώπιον τῶν συνέδρων εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον.

ρῶσει καὶ λειτουργεῖ ὁ ἀντίχριστος Πάπας, προσκλήσει τῶν Νεοσημερολογικῶν ἡγετῶν! Ὁμοίως μιαίνει διὰ πρώτην φορὰν τὴν ἡγιασμένην Ἑλλάδα διὰ παγκοσμίου συνεδρίου καὶ ὁ παναιρετικὸς προτεσταντικὸς ἐσμός τοῦ Π.Σ.Ε. !

Ποῦ οἱ Κληρικοί; Ποῦ οἱ Ἱερωμένοι; Ποῦ οἱ Μοναχοί; «Ποῦ τὸ κλέος καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ μοναχικοῦ τάγματος» - κατὰ τὸν Στουδίτην Ἅγιον Θεόδωρον;⁸

Οὐδεμία διαμαρτυρία! Διαμαρτυρία ΕΜΠΡΑΚΤΟΣ, ὄχι λεκτικὴ. Οὐδεμία ἀντίστασις, οὐδεμία ἀποδοκιμασία! Πλὴν ἐλαχίστων ἐξαίρέσεων, καὶ πλὴν μιᾶς ψυχρᾶς ἐκδηλώσεως εἰς τὸ Πολεμικὸν Μουσεῖον, εἰς χρόνον ὑποπτον...

Σκέπτεσθε τί θὰ ἐγίνετο, ἂν ὄχι 10.000 - ὡς ἐπὶ Ὀσίου Σάββα- ἀλλ' ἔστω 1.000 μοναχοὶ ἐσυνάγοντο καὶ ἀνεθεμάτιζαν μεγαλοφώνως τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ τὸ Π.Σ.Ε. ἔξωθεν τοῦ συνεδρίου τῆς Ν. Μάκρης ἢ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον; Θὰ ὑπερίσχυεν ἡ Ὁρθοδοξία ἢ ὄχι; Θὰ ἐτόλμων νὰ ἔλθουν πάλιν οἱ τοῦ Π.Σ.Ε. εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ ὄχι;

Λοιπόν, ἔνοχος διὰ τὴν μειοδοσίαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως εἰς τὰς ἡμέρας μας δὲν εἶναι μόνον ὁ κ. Χριστόδουλος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. Ἐνοχοὶ εἶναι καὶ ὅλοι ὅσοι δὲν ἐξήντησαν κάθε ἰκανότητα δημοσίας ἀποδοκιμασίας, κάθε μέσον ἀντιστάσεως καὶ ἀμύνης κατὰ τοῦ διπλοῦ (παποπροτεσταντικοῦ) μιάσματος ἐν Ἑλλάδι.

7) βλ. «Μοναχισμὸς καὶ αἵρεσις», Θεοδωρήτου Μοναχοῦ Ἀγιορείτου, Ἀθήναι 1977, σελ. 54-77.

8) P.G. 99, σελ. 1120.

Στιγμιότυπο από την τελετή λήξεως τῶν συνεδριάσεων τοῦ Π.Σ.Ε.

Ἦχεῖ, τέλος, τελείως ἀκατανόητον καὶ θλιβερόν τὸ γεγονός, λογιώτατοι Κληρικοί ὡς ὁ διωκόμενος Καθηγητῆς π. Θεόδωρος Ζήσης νὰ φοβοῦνται τὰς ποινὰς καὶ καθαιρέσεις ποὺ ἀπειλοῦν ἐναντίον των οἱ ξέφρενοι Οἰκουμενισταί, προκειμένου νὰ κάμψουν τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς πορείας τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας των. Καὶ ἦτο ἀρκετὰ ὀξύμωρον καὶ ἀντιφατικόν, νὰ βλέπωμεν τὸν π. Θεόδωρον νὰ ἐπικαλεῖται πρὸς ὑπεράσπισίν του κατὰ τοῦ κ. Χριστοδοῦλου τὸν ἕτερον ἀρχιεπισκοπικὸν κ. Βαρθολομαῖον, τὸν ὁποῖον εἰς ἄλλας περιστάσεις καὶ ὁ ἴδιος ἀποκαλεῖ **αἰρετικόν!**... Ὁ ἔχων τὰς γνώσεις τοῦ Αἰδεσιμολογιώτατου π. Θεοδώρου, πρέπει πρῶτος αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ βαθύτατα -καὶ νὰ μὴ φοβᾶται διόλου- καὶ εἰς ὅλους μάλιστα νὰ τὸ κηρύσῃ, ὅτι τοιοῦτος διωγμὸς διὰ λόγους Πίστεως εἶναι μακάριος - καὶ ὄχι νὰ ἐπικαλεῖται εἰς βοήθειαν τοὺς Πατριάρχας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Καὶ ὅτι παρόμοιαι «ποιναί» διὰ λόγους Πίστεως ἀποτελοῦν ἀμαράντινον στέφανον ὁμολογίας διὰ τοὺς διωκομένους: **«Μακάριοι ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρόν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἐνεκεν ἐμοῦ»**, εἶπεν ὁ Κύριος.⁹

Αὐτὰ διδάσκει καὶ ἡ θεόπνευστος Πατερικὴ παράδοσις. Αὐτὰ διδάσκουν πλῆθος Ἁγιοπατερικῶν παρακαταθηκῶν, ὡς ὁ γνωστός ΙΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου, καὶ ὁ ἑξαρχος τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ἅγιος Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρεῖας,

γράφων εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους (πρὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου) κατὰ τοῦ Νεστορίου: «Ταύτην ἐν ἑαυτοῖς ἀναζωπυροῦντες ἀεὶ τὴν Πίστιν, ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ), μήτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντὶ ποιμένος... Τοῖς δὲ γε τῶν Κληρικῶν, εἴτε Λαϊκῶν, διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν κεχωρισμένοις ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς, οὐ τὴν ἐκείνου κυροῦντες ἄδικον ψῆφον, ἐπαινοῦντες δὲ μᾶλλον τοὺς πεπονθότας (σ.σ. θυμηθεῖτε ἐδῶ τὴν μετὰ τέσσαρας αἰῶνας παρομοίαν ῥῆσιν τοῦ ιε' Κανόνος: «ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς Ὁρθοδόξοις ἀξιωθήσονται»), κάκεινο λέγοντες αὐτοῖς: εἰ ὀνειδίζεσθε ἐν Κυρίῳ, μακάριοι· ὅτι τῆς δυνάμεως καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ πνεῦμα εἰς ὑμᾶς ἀναπέπαιται»¹⁰.

Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεῖς, ὅτι ὁ Νεστόριος ἔσφαλλεν εἰς ἓν καὶ μόνον Χριστολογικὸν δόγμα, δὲν εἶχε δὲ ἰσοπεδώσει τὰ πάντα, ὡς οἱ σημερινοὶ ψευδορθόδοξοι Οἰκουμενισταί, οἱ ὁποῖοι ἀμνηστεύουν κάθε εἶδος θεομάχου αἰρέσεως καὶ θρησκείας, κηρύσσοντες παράδοξον παναιρετικὴν καὶ πανθηρσκειακὴν ἔνωσιν, συμμαχίαν καὶ συμμαρτυρίαν, πρωτοφανῆ εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ φθαρτοῦ τούτου κόσμου, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνηκούστου καὶ βλασφημωτάτης θεωρίας (μωρολογίας), ὅτι ἡ «ποικιλία» δογμάτων καὶ θρησκειῶν εἶναι δῶρον καὶ σχέδιον Θεοῦ!!!¹¹

«Πλὴν, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν, ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;»¹²

I.I.

ΤΕΛΟΣ
καὶ τῶ τῶν καλῶν χορηγῶν
μόνῳ Θεῷ ἡμῶν
ΔΟΞΑ!

10) Mansi, IV, σελ. 1096.

11) πρβλ. περιοδικὸν «Ο.Π.Σ.», φ. 57, σελ. 333-334, ὡς καὶ τὴν βλάσφημον δήλωσιν τοῦ πρώην Ἑλβετίας Δαμασκηνοῦ, ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες ἀνήκουν «στὸ ἴδιον σχέδιον τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου»!! (περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις» φ. 523/31-10-1995, σελ. 12· βλ. καὶ ἑτέρας παρομοίας ἐπισήμους διακηρύξεις τοῦ αὐτοῦ εἰς περιοδ. «Ἐπίσκεψις» φ. 220, 426 καὶ 494).

12) «εἰς σχῆμα ἐρωτήσεως δείχνει τὴν σπάνην, ἡγοῦν τὴν ὀλιγότητα τῶν πιστῶν ὅπου θέλουν εὐρεθῆ τότε· διότι τοσοῦτον θέλει κατακρατῆσει τότε ὁ υἱὸς τῆς ἀνομίας, ὥστε νὰ πλανᾷ καὶ τοὺς ἐκλεκτούς, ἂν ἦταν δυνατὸν.» (Ἐρμηνεία Ἁγ. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, ἔκδ. π. Γαλακτίωνος Γκαμίλη, Ἀθῆναι 1973, σελ. 400).